

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι . . .	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 10.
"	Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φράγ. 8.	"	φράγ. 12.
ΕΞΑΜΗΝΙΑΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι . . .	δραχ. 3.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 5.

Η ΠΥΡΙΤΙΣ.

—ο—

Τὰ μὲν ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες ὑπῆρξαν εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος λησμονοῦνται, ἐνῶ ἀπεναντίας φυλάττονται τῶν ὅσοι ὑπῆρξαν μάστιγες αὐτῆς· ἐγείρουσι βωμούς εἰς ἐκείνους, οἵτινες εὔρον τὸ μυστήριον τῆς τελειοποιήσεως τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ θανάτου, καὶ ἐγκαταλείπουσιν εἰς τὸν Γολγοθᾶν τῆς ἀγνωμοσύνης καὶ ἀδιαφορίας τοὺς παρὰ Θεοῦ ἐμπνευσμένους, οἵτινες, κατασκευάζοντες ἐν ὄργανον, ὑποτυποῦντες μίαν ἰδέαν, ἠνέωξαν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν τὸ ἄπειρον πεδῖον τῆς ἐργασίας καὶ ἀθανασίας. Τίς σοφὸς ἠδύνατο νὰ μᾶς διδάξῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅστις ἐφεῦρε τὸ πρῶτον ῥοδάνιον ἢ τὸ πρῶτον σφυρίον; Εἰς ποῖα κλίματα, ὑπὸ ποίους οὐρανοὺς θέλομεν θέσει τὰς πρώτας κυψέλας, καὶ τίς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἠδυνήθη νὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τινα χόρτα βύρλου ἢ οἰσοῦ (εἶδος λυγοῦ) τὰς διεσπαρμένας δημοκρατίας τῶν φιλοπόνων μελισσῶν; Τίς προσέτι ἠναψεν εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ ὠκεανοῦ τὰς αἰωνίας λαμπάδας, ὧν

αἱ φλογεραὶ λάμπεις δεικνύουν εἰς τὸν ναύτην, ἐν τῷ βρασμῷ τῆς τριχυμίας τοὺς σκοπέλους, οὓς ὀφείλει ν' ἀποφύγῃ; Ἡ σιωπὴ ἀποκρίνεται εἰς τὰ ζητήματα περιέργου εὐγνωμοσύνης.

Ἄλλὰ τοῦναντίον δὲν ἀγνοοῦμεν οὔτε τὸ ὄνομα ἐκείνων οἵτινες ἀνεκάλυψαν καὶ ἐδημοσίευσαν τὰ ὀξύτερα δηλητήρια, οὔτε τὸν βίον ἐκείνων, οἵτινες ἐφεῦρον τὰ φονικώτερα ὄπλα. Οἱ ποιηταὶ ἐθεοποίησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡφαίστου, τὸν πρῶτον κατασκευαστὴν τῶν ἀνθρωπίνων κεραυνῶν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Λοκούδου διῆλθε πολλοὺς αἰῶνας ὅπως ἀνακαινισθῇ ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Brinvilliers.

Τὰ μεγάλα κακὰ μεταλάσσονται ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ θάνατος μεταβάλλει τοὺς σταθμούς του χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὸ βᾶδισμα τοῦ καταβρωτικοῦ αὐτοῦ δρόμου. Μόλις ἠλευθερώθη ἡ ἀνθρωπότης ἐκ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἀσθενείας, ἣν ἀπεκάλουν λέπραν, καὶ ἦτις ἐδεχάτιζε κατ' ἔτος τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς, ὅτε μοναχὸς τις τοῦ Φριβούργου, διὰ τινος τῶν κατὰ τύχην παιδιῶν, εἰς ἃς ὀφείλεται τὸ πλεῖστον τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων, εὔρε τὸ μυστήριον τῆς πυρίτιδος.

Ἴσως ἄλλος τις ἤθελε κρύψει ἐν τῇ σιγῇ τοῦ ἐργαστηρίου του τὸ τρομερὸν τοῦτο μυστικόν· ἀλλὰ οἱ μοναχοὶ ἔχουν ἀνάγκην ν' ἀναφαίνωνται εἰς τὸν κόσμον· ὅταν ἦνε εὐγλωττος καὶ σοφὸς ὡς ὁ Λούθηρος, παλαίει σῶμα πρὸς σῶμα μετὰ τῆς Παπῶσύνης· ὅταν φθονερὸς καὶ πλεονέκτης ὡς ὁ Schwartz, ἐκτίθησι εἰς τὸν πλειστηριασμὸν τοῦ θανάτου τὰ σπλάγχνα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ μοναχὸς λοιπὸν οὗτος ἐκαλεῖτο Schwartz, καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ μέγα μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τοῦ ἐν Γερμανίᾳ Φριβούργου. Ὁ σκυθρωπὸς καὶ μελαγχολικὸς χαρακτήρ του ἦτον ἐν ἐντελεῖ ἁρμονία μετὰ τοῦ ὀνόματός του, ὅπερ σημαίνει Γερμανιστὴ μέλας. Ὁ Βερτόλδος ἀνεμίγνυτο εἰς τὴν ἀλχημείαν καὶ κατηνάλισκε τὰς στιγμὰς, ἃς τῷ παρεῖχε ἡ μοναχικὴ ὑπηρεσία νὰ μεταβάλλῃ τὰ μέταλλα, ν' ἀναμιγνύῃ ἄπειρα εἶδη οὐσιῶν λαμβανομένων ἐκ τῶν τριῶν βασιλείων τῆς φύσεως, νὰ ὠχρίᾳ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ δυσαναγνώστων χειρογράφων, τὰ ὁποῖα βραδύνος τις τοῦ Φριβούργου ἄγνωστον ἐπὶ τίνι τίτλῳ τῷ ἐκληροδότησε. Τὸ κελλίον τοῦ Βερτόλδου Schwartz ὄν πληρὲς κερατίνων σταλακτῆριων, πλακῶν μετάλλου, φυσῶν, ἱπνῶν (φουρνέλων) καὶ ἀγγείων παντὸς μεγέθους, ἐνέπνεεν εἰς τοὺς συναδέλφους του μεγάλην ἀποστροφὴν, ἣν διεδήλουν ἀποκαλοῦντες αὐτὸ θόλον τοῦ Σατανᾶ. Ἐκτὸς τούτου ὁ Βερτόλδος, ἦτο κακὸς σύντροφος, κακὸς μοναχὸς, ἡ ἀλαζωνεία καὶ τὰ πολὺ ἐλεύθερα ἦθη πολλάκις τῷ ἐπέσειρον τὰς τιμωρίας τῶν πνευματικῶν ἀνωτέρων του. Ὑψίστατο τὴν ποινὴν, ἀλλ' ἔμενεν ἀδιόρθωτος.

Οὗτος λοιπὸν ὑπῆρξεν ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος, ὅστις ζητῶν τὸν φιλοσοφικὸν λίθον, ἀνεῦρε τὴν πυρίτιδα. Δὲν ἐπέθymει ἡ χρυσὸν καὶ ἀπῆντησε τὸ κλέος τοῦ Ἐρωστράτου. Τοῦτο δὲ συνέβη πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1379.

Ἐραυζόμεθα ἐκ Γερμανικοῦ τινος χρονικοῦ τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος τὰς λεπτομερείας ἃς θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα.

Ἀπροσδόκητος ἐπιτυχία καθιστᾷ τολμηροὺς τοὺς δειλοτέρους τῶν ἀνθρώπων· ἐὰν ἡ ἐπιτυχία αὕτη εὐρὴ καρδίαν ἐξογκωμένην ὑπὸ ἀλαζωνείας, γεννᾷ τὴν προπέτειαν καὶ μανίαν.

Ὁ Schwartz ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀνακαλύψεώς του, διευθύνθη εἰς τὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου.

— Ἐρχομαι, τῷ λέγει παρατηρῶν ἀλαζόνως τὸν γέροντα, ἔρχομαι, σεβαστέ μοι πάτερ, νὰ σᾶς ζητήσω δύο πράγματα.

— Ἐὰν δύναμαι μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, θέλω σοὶ τὰ χορηγήσει, εἶπεν ὁ ἡγούμενος. Ἀλλὰ πρὸ πάντων, ἀδελφέ μου, ἐγκατάλειπον τὸ ὑπερήφανον τοῦτο ἦθος, μετρίασον τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σου, ταπεινώσον τὰ πλήρη φλογὸς βλέμματά σου, ἃ τίνα δὲν ἀρμόζουν εἰς τέκνον τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου τὸ ὁποῖον ὠρκίσθη ὅτι θέλει ζῆσει ἐν ἀγιότητι, ὑπακοῇ καὶ στερήσει.

Ὑποταχθεὶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἡμερότητος τοῦ προισταμένου του, ὁ Βερτόλδος ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔλαβε στάσιν κοσμιωτέραν, καὶ ἐφύλαξε σιωπὴν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον διακόψας αὐτήν.

— Ἐρχομαι, σεβαστέ μοι πάτερ, νὰ σᾶς ζητήσω δύο πράγματα, ὑπέλαβεν διὰ φωνῆς ὀλιγώτερον ἰσχυρᾶς·

— Ποῖα ταῦτα; ὁμίλησον.

— Πρῶτον τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ δεύτερον τὴν ἐκλαίκευσίν μου, εἶπεν ὁ Schwartz διὰ τριζούσης φωνῆς.

Ὁ ἡγούμενος ἀνεσκήρτησεν ὡς εἰ ἐδάκη τὴν πτέρναν ὑπὸ ἐχίδνης.

— Τὴν ἐλευθερίαν σου; καὶ δύναμαι ἐγὼ νὰ σοὶ τὴν ἀποδώσω; ἀπῆντησεν ὁ γέροντα μετὰ τινῶν στιγμῶν σκέψιν· αἱ εὐχαί· τὰς ὁποίας ἐπρόφερες δὲν ἐγείρουσιν ἀνυπέβλητον φραγμὸν

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΤΩΝ

ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΩΝ.

(Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων κυρίας τινός).

(συνέχεια).

XI.

H ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ.

—

Ὅλοι αἱ ὠραῖαι γυναῖκες εἶναι μελαγχροινῆ.

Ἐξαιρουμένων τῶν ξανθῶν.

Ἡ περίφημος Κλεοπάτρα ἦτο μελαγχροινῆ, ἡ δεσποινὴς Εἰ... εἶναι ἐπίσης μελαγχροινῆ.

Ἡ κυρία Μ... εἶναι μελαγχροινῆ.

XII.

Αἱ Ἰταλίδες, αἱ Ἰσπαναὶ, αἱ Τούρκισσαι, αἱ Ἑλληνίδες εἶναι μελαγχροινῆ.

Τὶ ὠραιότερον ὀφθαλμῶν μελανῶν στεφομένων ἀπὸ πλουσίαν κόμην μέλαιναν ὡς τὸν ἔθενον!

Ὁ τύπος τῆς ὠραίας γυναίκος, κατ' ἐμὲ, εἶναι ἡ Ἀνδραλουσία.

Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς, τῶν ὁποίων τὸ βαθύ καίνεον χροῶμα παλαίει πρὸς τὸ μέλαν, φαίνονται, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐγχορίου τινός ποιητοῦ, ὅτι πενήθουσι τὰ ὄματα, τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν, καὶ εἶναι τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἀγαπᾷ τις μίαν ξανθὴν.

Ἀλλὰ τρελλαίνεται διὰ μίαν μελαγχροινῆν.

XIII.

Ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς μελαγχροινῆς εἶναι ἐντελῶς τὸ ἐναντίον τῆς ξανθῆς.

Ὅσο ἡ ξανθὴ εἶναι βουκολικὴ, νωχελῆς, τόσον ἡ μελαγχροινῆ εἶναι παρὰφορος, ζωηρὰ καὶ ἀδάμαστος.

Ἴνα εὐδοκίμησῃ τις παρά τινι μελαγχροινῆ, πρέπει:

Νὰ ἦναι ξανθός.

Κοῦφος.

Ἄφροντις καὶ

Ψυχρός.

XIV.

Ἢ νὰ ἦναι ἑκατομυριάουχος.

μεταξὺ τοῦ μοναστηρίου καὶ τοῦ κόσμου ὄν ἐκουσίως ἐγκατέλειψας; Τὴν ἐκλαίκευσίν σου; Ἄγνοεῖς ὅτι εἰς μόνον τὸν Πάπαν ἀνήκει τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νομίζεις ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς ἐμὲ εὐτελὲς τέκνον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου νὰ ἐπέμβω εἰς τὴν γενικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

— Δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι ἐπὶ πλέον ἀποκεχωρισμένος τοῦ κόσμου, ἀπῆντησεν ὁ Βερτόλδος, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅπου ὁ Θεὸς με προσκαλεῖ ὅπως τροποποιήσω, μεταμορφώσω ἢ καταστρέψω τὰ καθεστῶτα, τοὺς νόμους, τὴν πολιτικὴν, καὶ τὸν πόλεμον τῶν ἐθνῶν.

Ὁ ἡγούμενος παρετήρησε τὸν μοναχὸν μετ' ἐκπλήξεως· τὸν ἐνόμισε φρενοβλαβῆ. Ὁ Βερτόλδος ἐνόησε τί ἐσυλλογιζέτο ὁ γέροντα.

— Νομίζετε, σεβαστέ μοι πάτερ, ὑπέλαβεν, ὅτι ἡ μανία τοῦ Σαουλ εἰσέδου εἰς τὸ πνεῦμά μου· δικαιολογῶ τὴν ἀπάτην σας. Ἀλλ' αἱ στιγμαὶ εἰσὶ πολὺ τιμοὶ δὲν θὰ περιμένω περισσώτερον ἢ μέχρις οὔ ἴδω νὰ πέσῃ τὸ τρίτον τῆς ἄμμου τοῦ μετρητοῦ τούτου τοῦ χρόνου· — καὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου τοῦ ἡγουμένου κείμενον ἀμμόμετρον καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην θέλω νὰ ἀφιερῶσω πρὸς ἐκπλήρωσιν διὰ τελευταίαν φεραν τοῦ ὄρκου τῆς ὑπακοῆς μου. Μοὶ χορηγεῖτε, σεβασμιότατέ μοι πάτερ, τὴν διπλὴν μου ἀπῆντην;

— Δὲν δύναμαι, ἐπανέλαβε μετὰ ψυχρότητος ὁ ἡγούμενος ἐκτείνων τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κανονισμὸν τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου, ὅστις ἦτον ἐγκεχαραγμένος ἐπὶ τοῦ τείχου τοῦ κελλίου.

(Ἀκολουθεῖ)

N. M.

XV.

Επιτυχάνει τις άνευ μεγάλης δυσκολίας παρά τινι μελαγχροινή: Εάν δειχθῆ εἰς ἄκρον περίσκεπτος, ἀπαθής καὶ νὰ ἐργολαβῆ καμμίαν φίλην της.

Διότι ἡ μελαγχροινή εἶναι πρὸ πάντων ζηλότυπος.

Εἶναι δὲ πάντοτε ἐπιδέξιος νὰ ἐκκαρπούται τῆς ζηλοτυπίας της.

XVI.

Οὐδέποτε εἶδὲ τις ξανθὴν εὐελπίζουσαν τοὺς στεναζόντας δι' αὐτήν.

Δὲν εἶναι ὅμως σπάνιον νὰ ἴδῃ τις μελαγχροινήν ἐξομολογουμένην αὐτὴν πρῶτην τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν ἀρεστὸν αὐτῆς.

Μὴ δίδῃς ἐν τούτοις πίστην εἰς τοῦτο.

Νὰ ἐλπίζῃ τις ἀπὸ μελαγχροινήν εἶναι ἀπάτη.

Τὸ πλεῖστον τρέχει πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν τὴν συλλογίζεται.

Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐμάντευσεν πῶς δὲν τὴν θέλει.

XVII.

Ἡ μελαγχροινή παγιδεύεται εἰς τὸν γέλωτα.

Εάν ἔχῃ ὠραίους ἑδόντας, ὁ δὲ ἐργολαβῶν αὐτὴν εἶναι εὐφυής, ἄς ἦναι βέβαιος περὶ τῆς νίκης.

Ἀφοῦ δὲ γίνῃ φίλη σου, τὸ καλλίτερον μέσον ἵνα διατηρηθῆς ἐραστής αὐτῆς εἶναι νὰ μεταμορφωθῆς εἰς ποιητὴν.

Δι' ὅλας τὰς γυναῖκας — ὁποιοῦδήποτε χρώματος — ὑπάρχει ἄπειρος διαφορὰ μεταξὺ τῶν μηχανευμάτων τὰ ὅποια πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῆ διὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ, καὶ τῶν τεχνασμάτων τὰ ὅποια πρέπει νὰ μετέλθῃ ἵνα τὴν διατηρήσῃ.

XVIII.

Λοιπὸν;

Πρῶτον: μεταχειρισθῆτι τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἀπλοϊκότητα.

Εἶτα: κάμνε στίχους.

Ἐπειτα: Ἀγάπα τὰς πυρρὰς, (rousses) περὶ ὧν θέλομεν ὁμιλήσει κατωτέρω.

(Ἀκολουθεῖ).

A. B.

H

ΠΕΡΙΦΡΑΚΤΟΣ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια).

—o—

Ὁ Τομτεκούβ εἶναι ἐπίσης πνεῦμα, ἀλλ' ἐλιγώτερον οἰκεῖον· δὲν παρουσιάζεται εἰς πάντας καὶ ἀναφαίρονται ἰδιαιτέρως αἱ οἰκίαι τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη· διότι ἡ ἐμφάνισις του εἶναι ἄριστος οἰωνός. Ἐπιφαίνεται δὲ εἰς σχῆμα δυσμόρφου νάνου, φέρων λευκὸν σκουφὸν βαμβάκερον καὶ τερετίζιον ἐνίοτε ἀρχαίας τινὰς παραδόσεις τοῦ τόπου.

Ὁ πατὴρ τῆς Κάριν εἶχε λοιπὸν δίκαιον νὰ μὴ ἐκπλαγῆ διὰ τὰ συμβάντα, ἐπειδὴ τὴν πρῶταν ἐκεῖνην εἶχε δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Τομτεκούβ.

Ἡ φήμη τῶν διατρεξάντων, κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Καρλσκόνα, διέτρεξε ταχέως τὰ περίχωρα καὶ ἡ οἰκογένεια τῆς Κάριν ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ μικρὰν ἐφesperίδα. Ἐπιπλέον λοιπὸν πολλὸ εἰς ὑγείαν τοῦ βασιλέως, διηγήθησαν ἱστορίας γνωστὰς εἰς πάντας, ἀλλ' οὐχ' ἦτον ἀκουόμενας παρὰ πάντων μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἐτραγώδησαν.

Ἡ Κάριν δὲν ἦτο μόνον ἡ ὠραιότερα τοῦ τόπου ἀλλὰ καὶ ἡ καλλιφωνότερα· προοῦσης δὲ τῆς διηγήσεως θέλομεν ἰδεῖ ἐὰν ἐπροικίσθη ἐπίσης ἐλευθερίως ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ κατὰ τὰ προτερήματα τῆς καρδίας.

Ἐνῶ ἡ Κάριν ἀφηγεῖτο, ἐπὶ μελωδίας μονοτόνου καὶ ἐλεγειακῆς, συμβεβηκός τι ἀρχαῖον, κρότος ἀμάξης καὶ ἵππων ἠκούσθη ἔξω· μετ' ὀλίγον ἐκρουσαν τὴν θύραν καὶ ἡ Εὐζ, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ της, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ ἀξιωματικὸς τις τῶν σωματοφυλάκων εἰσῆλθεν, ἦτο δὲ ὁ κόμης Ἐριγκ.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ νεάνις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς νῆδύκησε νὰ ὁμιλήσῃ σήμερον; ἠρώτησε.

— Ναί, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ ἐγειρόμενος.

— Ἡ Α. Μ. ἀφίκετο εἰς Καρλσκόνα καὶ δεῖπνε ἤδη· ἐπειδὴ δὲ τῷ ἀνέμνησαν συμβεβηκότα τινὰ τῆς ὁδοιπορίας του, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὴν νέαν ἰκτύτην κόρην. Αἱ ἐπιθυμῖαι τῆς

Α. Μ. μόλις ἐκφραζόμεναι εἶναι διαταγαὶ διὰ τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ ἦλθον νὰ σὰς παρακαλέσω, δεσποινίς, νὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τοῦ ὄχηματός μου, καθὼς καὶ τὸν κύριον πατέρα σας, ὅστις δύναται νὰ σὰς συνοδεύσῃ.

Καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ δὲν ἐπρόσμεναν δευτέραν πρόσκλησιν· ἀλλ' ἡ μὲν Κάριν ἐκδυθεῖσα μετὰ σπουδῆς τὴν ἑορτάσιμόν της ἐσθῆτα, ὁ δὲ πατὴρ κενώσας τὸ ποτήριόν του εἰς ὑγείαν τοῦ βασιλέως του, ὅστις τὸν ἐτίμα τοσοῦτον, ἠκολούθησαν ἀμφότεροι τὸν κόμητα Ἐριγκ.

Τὸ ὄχημα ἀνεχώρησε ταχέως καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁδοιπορίας ὀλίγα μόνον λέξεις ἀντηλλάχθησαν μεταξὺ τῶν συνοδοιπόρων· διότι πάντες ἐσκέπτοντο νὰ φθάσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα. Ἐκ τούτου ὁ Κόμης Ἐριγκ προκίπτων ἐνίοτε τῆς θυρίδος περῶτρυνε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύδῃ.

Ἐνῶ λοιπὸν οὗτος συνωμίλει μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου ὁ χωρικός εὖρε καιρὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὸ οὖς τῆς θυγατρὸς του.

— Εάν κατὰ τύχην σὲ διατάξῃ ὁ βασιλεὺς νὰ τραγώδῃς, τραγώδησε Πέτρον τὸν χοιροβοσκόν.

— Καὶ διατὶ τοῦτο;

— Διότι εἶναι πρόξενος εὐτυχίας.

— Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἤκουσα τοῦτο λεγόμενον.

— Διὰ νὰ σὲ τὸ λέγω θὰ πῆ ὅτι ἔχω τὸν λογαριασμόν μου· ὅτι ὁ Πέτρος ὁ χοιροβοσκός εἶναι πρόξενος εὐτυχίας ἀπόδειξις εἶναι ὁ Τομτεκούβ, ὅστις σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτε μ' ἐπεσκέφθη τὸ ἐτερέτιζεν, ἠξέυρεις δὲ καλῶς πῶς ὅ,τι ὁ Τομτεκούβ κάμνει σημαίνει κάτι τι καλόν.

Ἡ ἀμάξα διήρχετο τότε διὰ τῆς πόλεως καὶ παρετήρουν τὰς φωταψίας, τὴν κίνησιν, τὰς συναθροίσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων ὅπου ὁ Βερναδόττος εἶχε καταλύσει.

Ὅπως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, βεβαίως, τὸ ἐσυμπέραναν, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐξέφρασεν ὀριστικῶς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν νέαν κόρην· ἀλλ' ἐνῶ συνωμίλουν ἀνέφερον οὗτος δις τὰ περιστατικὸν αὐτὸ, οἱ δὲ ὑπασπισταί, οἵτινες πάντοτε προσπαθοῦσι νὰ προβλέπωσι καὶ νὰ προλαμβάνωσι τὰ πάντα, ἔσπευσαν νὰ τὴν φέρωσι.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ συμποσίου ὁ κόμης

Ἐριγκ ὅστις, ὡς γνήσιος σουτδὸς ἀξιωματικός, δισχυρίζετο ὅτι ἡ ἀπυστολή του ἤθελεν εἰσθαι ἐπιτυχής, ἔστρεψεν ἐπιτηδείως τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπεν, ἡ Κάριν, περὶ ἧς ἡ Γ. Μ. ὠμίλει πρὸ ὀλίγου δὲν εἶναι μόνον ἡ ὠραιότερα νέα τῆς ἐπαρχίας, ἀλλὰ κέκτηται καὶ τὴν ὠραιότεραν φωνὴν τοῦ τόπου.

— Τὴν γνωρίζετε καλῶς λοιπὸν, κόμη;

— Πρὸ ὀλίγου, μεγαλειότατε, ὅτε ἐπορεύθη εἰς τοῦ πατρός της, ὅπου ἐτελεῖτο ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Γ. Μ. οἱ ξένοι του καὶ ἐγὼ αὐτὸς κατεβλήθημεν ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς φωνῆς της.

— Καὶ λέγετε ὅτι εἶναι εἰς τὰ ἀνάκτορα;

— Περιμένει τὴν διαταγὴν τῆς Γ. Μ. ἵνα εἰσέλθῃ.

— Ἄ! κόμη, ἐὰν δὲν ἤμην γέρων θὰ ἦσο ἀνεκτίμητος αὐλικός! . . . ἄς εἰσαγάγωσι λοιπὸν τὸ ὠραῖον τοῦτο παιδίον.

Μετ' ὀλίγον ἡ ὠραία Κάριν εἰσῆλθε καὶ εὐρέθη ἐκ δευτέρου ἐνώπιον τοῦ Βερναδόττου.

Ύψυρος ἐκ θυμωσμοῦ ἠγέρθη ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι τῆς καλλονῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ὠραίζεν ἐτι μάλλον ὁ ἀπλοῦς καὶ πλούσιος συγχρόνως ἱματισμός της. Ἰπῆρχε δὲ τι ἐξαιρετικὸν ἐν τῇ φύσει τῆς ὠραίας ταύτης κόρης· διότι δὲν ἐταράχθη παντελῶς ὑπὸ τῆς λάμψεως τῶν φώτων, τῆς πολυτελείας καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἱματισμῶν.

Ὁ βασιλεὺς τὴν ἐδέχθη μειδιῶν καὶ τῇ ἀπέτεινε χαιρετισμὸν διὰ τῆς χειρὸς, ὡς πρὸς πρόσωπον γνωστὸν ἤδη αὐτῷ. Ἄς ὁμολογήσωμεν δὲ προσέτι ὅτι ἡ παρουσία αὐτῆς δὲν τῷ ἀπῆρσε· διότι ἦτο ἀφορμὴ ἵνα τὸ συμπόσιον ἀποβάλλῃ κάπως τὴν ὀχληρὰν ἐθιμοταξίαν του, καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν συνδαιτημόνων γίνῃ μάλλον ἐλευθέρα, μάλλον γαλλική.

— Ὁραία μου κόρη, τῇ εἶπε διὰ τοῦ κόμητος, χαίρομαι δυνάμενος νὰ σὲ διαβεβαιώσω ὅτι τὸ δῶρον ὅπερ σήμερον σοὶ προσέφερα δὲν σοὶ διεφιλονεικῆθη. Εἶσαι ἀληθῶς ἡ ὠραιότερα τῆς ἐπαρχίας Βλεκίγκ, τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ἐδῶ.

— Ἡ Γ. Μ. εἶναι λίαν συγκαταβατική καὶ μὲ τιμᾶ ὅπερ τὸ δέον.

— Μὲ εὐρίσκεις συγκαταβατικόν. . . Ἄ!

πρόσεξε, διότι θέλω δειχθῆ ἀπαιτητικός, ὡραία μου . . . Πῶς ἐνομάζεις, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον καλῶς;

— Κάριν, μεγαλειότητα.

— Ναι λοιπὸν, ὡραία μου Κάριν, εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικός, καὶ θέλεις τὸ κρίνει μόνη. Ὁ κόμης Ἐριγκ, ὁ κομψὸς εὐπατρίδης ὁ ἑρμηνευτὸν τοῦς λόγους μου, με ἐπήνεσε μεγάλως τὴν φωνήν σου· με τὴν παρέστησε θαυμασίαν. Ἐάν οὕτως ἔχει δὲν ὑὰ μας τραγωδήσης τίποτε;

— Μεγαλειότατε, ὅτε ὁ εὐγενὴς οὗτος εὐπατρίδης, ἀναμφιβόλως πολὺ ἐπαινετικός, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου, ἐτραγώδουν ἀρχαίαν τινὰ ποίησιν, εἰς τινὰ φίλους μας, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ ἔννοια εἶναι ὡραιότερα τῆς μελωδίας· ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος μου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς αὐτῆς δὲν τολμῶ νὰ ὑψώσω τὴν κοινὴν ὄλως διόλου καὶ ἀμαθῆ φωνήν μου.

— Πολὺ καλὰ, ἔστω, μὴ τραγωδήσης· ἀλλ' εἰπέ μας τοιαύτην τινὰ ποίησιν.

— Μεγαλειότατε, τὰ παλαιὰ ταῦτα ἔπιματτα εἶναι πολὺ ἀπλοϊκά, καὶ δὲν ἤξεύρω ἐάν μοι εἶναι συγχωρημένον . . .

— Ὁ βασιλεὺς σὲ ἀκούει, Κάριν, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἡ νέα κόρη, ἐννοήσασα ὅτι ἡ πρόσκλησις αὕτη ἦτο διαταγή, ὑπήκουσεν. Εἶτα ἀποτανθεῖτα πρὸς τὸν κόμητα Ἐριγκ μετὰ τοῦ ὁποίου ἤρξατο ἐξοικειουμένη:

— Ἐπιθυμῆ ἡ Α. Μ. νὰ τραγωδήσω *Πέτρον τὸν χοιροβοσκόν*;

Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσμενον ὁ ὑπασπιστῆς τῆ ἔνευσε καταφατικῶς· καὶ τότε ἡ Κάριν ἤρξατο μετὰ θάρρους τραγωδοῦσα:

Πέτρος ὁ χειροβοσκὸς ἐτραγώδει ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς χλόης, ὅτε ἡ κόρη τοῦ βασιλέως ἐξῆλθεν ἐκ τινος σιτοφόρου ἀγροῦ.

— « Τί τραγωδαίς; » τῷ εἶπε μετ' ἤθους μεγαλοπρεπῶς ὁ χειροβοσκὸς ἀπεκρίθη. Ἀλλοῖμονον! Ἀλλοῖμονον!..

Τὸ κατ' ἀρχάς ἡ συγκίνησις ἐξησθάνει τὴν φωνήν τῆς καὶ τινες παραφωνίαι συνέβησαν, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ ἦχος ἐγένετο ἰσχυρότερος καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ λέξει τῆς ἐπιφθῆς, πάντες οἱ συνδικητόμοι, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ βασιλέως ἐχειροκρότησαν καὶ ἐπευφήμησαν τὴν νέαν ἀοιδόν.

Αὕτη ἐχαίρετισε σεμνοπρεπῶς καὶ, αἰσθανομένη ἐκυτὴν κυρίαν τοῦ ἀκρατηρίου

τῆς, ἐπανελάβε μετὰ περισσοτέρας βεβαιότητος καὶ καθαριότητος ἀξιοθαυμάστου τὸ ἔξμα τῆς.

— « Χωρὶς νὰ σὰς κακοφανῆ, ψάλλω τὴν ἐρωμένην μου. Καὶ τὰ φλογερά πάθη τὰ ἀναλίσκοντα τὴν ψυχὴν μου. — Αὐθάδη χωρὶκῆ, εἶπεν ἡ ὑψηλόφων βασιλῆς, θέλεις μαστιγῶθῃ . . . — ἀλλ' αὐτὸς ἐπανελάθεν: [Ἀλλοῖμονον! Ἀλλοῖμονον!..

Ὁ Πέτρος ἀποβάλλει τὸν πῖλόν του, τὰς ἐμβάδας [καὶ τὰ χονδρὰ χειρόκτά του, Καὶ ῥίπτει μακρὰν τὴν μαστίγα αὐτοῦ· ἡ ἡγεμονίς [εἰσέρμαξας. Τὸ βλέμμα του γίνεται ατυγνὸν καὶ ὠχρῶν τὸ μέτωπόν του, Καὶ ψάλλει δυνατώτερα: Ἀλλοῖμονον! Ἀλλοῖμονον!..

Θαῦμα! . . . ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρει τὸ βασιλικὸν [διάδημα! . . . Ἐπὶ τῶν ὑπεδημάτων τὸν ἀστεροειδῆ πτερνιστήρα, Ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἀδάμαντα καὶ εἰς τὴν χεῖρα τὸ [σκήπτρον· Ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ ψάλλῃ: Ἀλλοῖμονον! Ἀλλοῖμονον!..

— Εἶμαι βασιλεὺς ἡγεμὸν τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, Βασιλεὺς ἐπὶ τῆς Δύσεως οὐδενὸς ἄλλου ἴσως. Ὁ πατὴρ σου με ὑπακούει· εἶμαι κύριος τοῦ κόσμου, Ἀλλὰ δεῦλος τοῦ ἔρωτος. Ἀλλοῖμονον! Ἀλλοῖμονον!..

Ἡ φωνὴ τῆς Κάριν εἶχε λάθει καθαριότητα καὶ ἔκτασιν θαυμασίαν. Ἐκπληξίς καπέλαβε τὸ πρῶτον τοὺς ἀκροατάς, εἶτα ἐνθουσιασμὸς γενικὸς, πρὸ πάντων τοὺς ἰθαγενεῖς, οἵτινες εἰς τὸ ἀρχαῖόν τουτο ἔξμα ἤκουον τὴν ἡγὼ τῆς νεότητος αὐτῶν καὶ τὸ νανούρισμα τῆς μητρός των. Ὁ Βερναδόττος ἦτο ἤδη ἀρκετὰ προβεβηκὸς, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχαριστῆται ἐπὶ πολὺ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Ἐν τούτοις κῆρυξ-στήθη νὰ δειχθῆ ἀκόμη μεστὸς εὐπροσηγορίας καὶ ἀγαθότητος πρὸς τὸ παιδίον τοῦτο τὸ τόσον εὐφυῶς προικισμένον.

— Σήμερον τὸ πρῶτ, Κάριν, σοὶ ἀπένειμα τὸ βραβεῖον τῆς ὡραιότητος, ἤδη δέχθητι τὸ τῆς καλλιφωνίας.

Ἡ νέα κόρη ἐπροχώρησε καὶ πλησιάσασα τὸν βασιλέα ἔθηκε τὸ ἔτερον τῶν γονάτων ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ὁ εὐγενὴς γέρον τὴν ἐφίλησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς τῇ ἔβαλεν εἰς τὸν δάκτυλον λαμπρὸν ἀδάμαντα.

— Ἄκουσε, Κάριν, τῇ εἶπεν ὅτε εὕρισκσαι μετὰξὺ ὀμιλήκων σου, νὰ μὴ δεικνύσῃς ὑπερήφανος διὰ τὴν μικρὰν ταύτην εὐνοίαν τοῦ βασιλέως σου· διότι θέλει ἐνσπείρει εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ἴσως σοὶ φέσει δυστυχίαν· ἀλλὰ τὸν νανόντιον, λέγει αὐταῖς ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔχει ὡραιότερα δακτυλίδια καὶ λαμπροτέρους ἀδάμαντας, τὰ ὅποια φυλάττει διὰ προτερήματα ὑψηλότερα, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς μικρῆς ἀδελφῆς τῆς Εὐκας, ἐπορεύθη εἰς Στοκόλμην. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ὡραίας κόρης, ἐνεχὰ ῥάχθη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κόμητος Ἐριγκ καὶ τὴν ἐκαλοῦθαι καὶ μέχρι τοῦ ταραχῶδους βίου τῆς πολυτελοῦς πόλεως τῆς Στοκόλμης. Ἐπιθυμῶν εἰς τὰς ἐκ τοῦ παραχρῆμας ἡδονῆς ἀφίξιςτο σχεδὸν ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τῆς ἐπιθυμίας ταύτης· καὶ τοῦτο ἐγένετο αἰτία ἵνα κατορθώσῃ παρὰ τῷ βασιλεὶ νὰ φέρῃ πλησίον αὐτοῦ τὴν νέαν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ τῷ ἐνέπνεεν ἐπιμύμπτους σκοπούς. Ταῦτα ἐξηγοῦν τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβεν ὁ πατὴρ τῆς Κάριν καὶ τὴν ἀναχώρησιν ταύτης εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Σουηδίας.

Καὶ μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην ἡ μικρὴ παραγγελίαν ἐχαίρετισε τὴν νέαν κόρη, ἥτις ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κόμητος ἀνεχώρησε τῆς αἰθούσης.

Τὴν ἐπαύριον ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησε τὴν περιήγησιν τοῦ πρὸς δυσμὰς πορευόμενος καὶ φυσικῶς ἐλησημόνησε ταχέως τὴν μικρὰν χωρικήν τοῦ Βλεκίγκ.

Ὁ Βερναδόττος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο ἑβδομήκοντα ἔκτω ἔτων ἡλικίας· ἀλλ' ὁ κόμης Ἐριγκ, ὅστις ἦτο μόλις εἰκοσιπέντε ἀνεμιμνήσκετο ἐνίστη τῆς ὡραίας παιδός· καὶ μάλιστα ἐσκέπτετο, φαίνεται, περισσότερον δι' αὐτήν, διότι μόλις ἐπιστρέψαντες εἰς Στοκόλμην ἐνησυχολήθη ἰδιαιτέρως περὶ αὐτῆς.

Τῷ ὄντι, μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ἀφοῦ ταῦτα συνέβησαν, ὁ πατὴρ τῆς Κάριν ἔλαβεν ἐπιστολὴν φέρουσαν τὰ βασιλεῖα σήματτα. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ διευθυντῆς τοῦ βασιλικοῦ παρεκκλησίου καὶ τῆς μουσικῆς σχολῆς τῷ ἔλεγεν ὅτι, κατὰ τὰς πληροφορίας αἱ ἔλαβεν ἐπὶ τῶν φωνητικῶν προτερημάτων τῆς Κάριν, συνιστάτο ἰδιαιτέρως εἰς τὸν περιώνυμον μουσικοδιδάσκαλον Ἰσακκ Βέργ. Ἐπὶ πλέον δὲ, ὅτι ἔχει μόνον ἡ νέα Κάριν ἠθέλε διδαχθῆ τὴν μουσικὴν τέχνην δαπάνῃ ἀνακτορικῇ, ἀλλὰ προσέτι ὅτι ἐπὶ τρία ἔτη τῇ ἐχωρηγοῦντο διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ τῆς οἰκογενεῖας τῆς πέντε χιλιάδες φράγκα ἐτησίως.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ φήμη τῆς εὐδοκίμησεως τῆς Ζεννὺ Λίνδ, τῆς σουηδῆς ἀηδόνας, εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ βάρους τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐκ τούτου ὁ πατὴρ τῆς Κάριν ἐπίεσθη εὐκόλως ὅτι ἡ καλύθη του ἔκρυπτε τοιοῦτόν τινα θησαυρόν· εἶχεν ὅμως καὶ μικρὸν τινα δισταγμὸν ἐνεκα τοῦ γενεαλογικοῦ αὐτοῦ δένδρου καὶ τῶν ἐνδόξων καὶ τρομερῶν ληστῶν προγόνων του, τῶν Οὐϊκιγκ. Ἀλλ' ἡ σκέψις αὕτη ἠφανίσθη ἐνώπιον τῆς ἐλπίδος τοῦ λαμπροῦ βίου τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῆς συμπρομαρτούσης λαμπροτέρως παρουσίας.

Οὕτω λοιπὸν ἡ Κάριν συνοδευομένη ὑπὸ

τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς μικρῆς ἀδελφῆς τῆς Εὐκας, ἐπορεύθη εἰς Στοκόλμην. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ὡραίας κόρης, ἐνεχὰ ῥάχθη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κόμητος Ἐριγκ καὶ τὴν ἐκαλοῦθαι καὶ μέχρι τοῦ ταραχῶδους βίου τῆς πολυτελοῦς πόλεως τῆς Στοκόλμης. Ἐπιθυμῶν εἰς τὰς ἐκ τοῦ παραχρῆμας ἡδονῆς ἀφίξιςτο σχεδὸν ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τῆς ἐπιθυμίας ταύτης· καὶ τοῦτο ἐγένετο αἰτία ἵνα κατορθώσῃ παρὰ τῷ βασιλεὶ νὰ φέρῃ πλησίον αὐτοῦ τὴν νέαν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ τῷ ἐνέπνεεν ἐπιμύμπτους σκοπούς. Ταῦτα ἐξηγοῦν τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβεν ὁ πατὴρ τῆς Κάριν καὶ τὴν ἀναχώρησιν ταύτης εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Σουηδίας.

Ἡ Κάριν ἤρξατο ἐπιμελῶς σπουδάζουσα καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐδείχθη ἀξία τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ βασιλέως προστάτου τῆς. Μετὰ τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν ὁ Ἰσακκ Βέργ ἔλεγε πανταχοῦ ὅτι ἀνεκάλυψεν ἀστέρα ὅστις θέλει ἀμαυρώσει τὸν τῆς Ζεννὺ Λίνδ.

Χάρις εἰς τὴν φρονήσιν τῆς Κάριν, ἡ τοῦλάχιστον εἰς τὴν εὐφυῆν αὐτῆς, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀγροικίαν ἐπιτήρησιν τῆς οἰκογενεῖας τῆς, ὁ Ἐριγκ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν ὃν προστίθετο. Πρὸς δὲ ἐπειδὴ ὁ εὐπατρίδης οὗτος δὲν ἦτο ἀπλοῦς τις διαφορεῦς, ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ εὐγενὴς, χωρὶς νὰ λησημονήσῃ τὴν προστατευομένην του, ἤρξατο θεωρῶν αὐτήν, καὶ δικαίως, ὡς σπανίαν μεγαλοφυῆν καὶ φῆσιν ὑπερτέρην, καὶ κατήτησεν ἡ ἰδιοτροπία του νὰ μεταβληθῆ εἰς πάθος εἰλικρινές.

Ἡ Κάριν ἐνόησε καλῶς τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐνέπνεεν, ἀλλὰ τὸν συνεμερίζετο; ἰδοὺ ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν. Εἶναι ἀληθές ὅτι δυστυχῶς διὰ τὸν κόμητα ἡ καρδία τῆς περισπᾶτο εἰς τὰς μελέτας καὶ, πρὸ πάντων, ἐννοοῦσα ὅτι ἠδύνατο νὰ δεσπόζῃ διὰ τῆς καλλονῆς τῆς καὶ προαισθανομένη ὅτι ἡ μεγαλοφυῆ ἠθέλε τὴν ὑψώσει ἔτι ἤδετο ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς διττῆς ταύτης δυνάμεως.

(ἀκολουθεῖ).

A. ΒΑΜΠΗΣ.

Ο ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΕΖΙΝΑ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Γ π δ

ΣΗΜΙΝΩΝΔΑ ΣΧΙΝΑ.

— 000 —

Εἴμεθα ἐν πλήρει ἐποποιεῖ.

Ἡ αὐτοκρατορούμενη Γαλλία ἔχει ἀνυψώσει τὸ λάβαρον τῆς γηραιᾶς Ῥώμης καὶ τὸ λάβαρον τοῦτο κυματεῖ μεγαλοπρεπῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου.

ὑπὸ τὸν λάμποντα ἥλιον τοῦ Ἰουνίου ἀστράπτουσιν αἱ περικεφαλαῖαι τῶν δραγόνων καὶ μαρμαίρουν οἱ ἐρυθροὶ θύσανον τῶν λογχιστῶν.

Παρατηρήσατε τὸ κῦμα ἐκεῖνο τοῦ κοριοτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἀναπηδῶσι μυριοὶ σπινθηρες! εἶναι ἐν σύνταγμα γρεναδιέρων, τὸ ὁποῖον βυθίζει, τύμπανα καὶ μουσικὴν ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἦν προῖαν, ὅτε αἱ πρώται λάμψεις τῆς ἡοῦς ἐλεύκανον τοὺς λόφους, διηλθον οἱ μέλαιναν φέροντες στολὴν οὐσσάροι.

Εἶτα ἤρχοντο οἱ δραγῶνες, μετὰ τούτους οἱ κυνηγοὶ καὶ τέλος οἱ θωρακοφόροι.

Τώρα δὲ ἡ μακεδονικὴ φάλαγγς τοῦ συγχρόνου Ἀλεξάνδρου· οἱ γρεναδιέροι τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Καὶ ἵππεῖς καὶ πεζοὶ, ἐν τῷ ἤχῳ τῶν σαλπίγγων, ἐν τῇ ἐνθουσιῳδῇ κραυγῇ, Ζήτω ἡ Γαλλία καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ! διέρχονται τὴν γενναίαν καὶ ἀφοβὸν γῆν, ὅπου ῥέει ποταμὸν ὁ οἶνος, τὴν γηραιὴν Βουργωνίαν, τὴν χώραν τῶν μεγάλων πολεμιστῶν, τὴν μαχιμωτέραν χώραν μετ' ἐκείνην τῆς ἀρχαίας Νευστρίας.

Ἡ ψυχὴ Καρόλου τοῦ τρομεροῦ εἶχε διέλθει ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου ἐπὶ τῶν πεδιάδων ἐκείνων, ὅπου ὠριμάζει ἡ ἀμπελος καὶ κτρινίζουσι τὰ θέρη;

Θὰ τὸ ἐλεγέ τις βλέπων τὸν γεωργὸν καταλείποντα τὸ ἄροτρον του, τὸ παιδίον καὶ τὸν γέροντα τρέχοντας εἰς τοὺς οὐδοὺς τῶν καλυβῶν, τὰς γυναῖκας ἐρχομένας νὰ προσαγορεύσωσιν τὰ τέκνα τῆς Γαλλίας, τὰ ὁποῖα ἐπήγαινον νὰ χαιρετήσωσι μετ' αὐτοὺς κανονίου τοὺς χρυσομένους θόλους τοῦ Κρεμλίνου.

Τὴν κλαγγὴν τῶν λογχῶν, τὸν κρότον

τῶν ξιφῶν προσκρουομένων εἰς τοὺς ἀνβολοεῖς, τοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων, ἀντηχοῦσάντων εἰς τὰ βαθύτατα τῶν δασῶν καὶ τῶν πεδιάδων, διεδέχθη μετ' οὐ πολὺ ἡ σιωπὴ.

Ἡ ἔνυδρὸς εἶναι μακρὰν ἤδη μετὰ τὰ θορυβώδη στίφη τῆς, καὶ ἡ Δήμητρα, ἡ γόνιμος τροφὸς, ἀναλαμβάνει πάντα αὐτῆς τὰ δικαιώματα.

Διότι εἴμεθα περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου· ὁ γεωργὸς ἐτοιμάζει τὸ δροπᾶνον αὐτοῦ, τὰ φύτρα τῶν ἀμπέλων ἀντεκατέστησαν δι' ἀώρων καρπῶν καὶ οἱ λειμῶνες προπαρασκευάζουσι τὸ δευτεροφυῆς χόρτον αὐτῶν. Ὁ Ἰὼν ῥέει μεγαλοπρεπῆς καὶ ἡτυχος μεταξὺ ὄχθῶν κεκλεισμένων ὑπ' αἰγείρων.

Μετὰ τὰς αἰγείρους οἱ πράσινοι λειμῶνες, ἐκεῖθεν οἱ εὐοῖνοι ἀμπελώνες, ὑπεράνω τὸ σκιώδες δάσος, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ μεγάλαι δρυεῖς, ἡ γόνιμος γῆ τοῦ γεωργοῦ.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Κριζενὸν εἶναι ἡ ὠραιότερα ὄλου τοῦ Ἰξέρου. Δὲν ὑπάρχει ὁμοία αὐτῆς κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν γονιμότητα οὔτε εἰς Μαίλλου-Λε-Σιατῶ, οὔτε εἰς Μαίλλου-Λα-Βιλ, τὰ δύο ταῦτα τιμάρια τοῦ Σουλλῦ, τοῦ σοφοῦ φίλου Ἑρρίκου τοῦ Δ', οὔτε εἰς Κουλανζ-Λα-Βινέζ, οὔτε εἰς Κραβαντλ-Φόρτ ὅπου οἱ Βουργωνιοὶ, ὑπὸ τὸν στρατάρχην Σιατελλοῦ κατετρόπωνσαν τοὺς Ἄγγλους.

Τὸ Κριζενὸν ἦν πρότερον μοναστήριον καλογήρων.

Τὸ Κριζενὸν, σήμερον, εἶναι ἔπαυλις γόνιμος μετὰ χιλίων κεφαλῶν θρεμμάτων εἰς τοὺς σταύλους, ἐκτὼ ζευγχιῶν εἰς τὰ βουστάσια, καὶ τριακονταχιλιῶν πλέθρων ἐκτάσεως.

Ὁ ἐνοικιστὴς τοῦ Κριζενὸν εἶναι γέροντις στρατιώτης, ὑπηρετήσας πρῶτον μὲν εἰς τοὺς φύλακας γάλλους καὶ εἶτα εἰς τοὺς στρατοὺς τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐνὸς βραχίονος, ἀφθέντος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Μαρέγγου, τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὸ ἄροτρον, ἀλλ' εἶχε μείνει στρατιώτης εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν εἶδε διερχομένους τοὺς ἀρχαίους τῶν ὄπλων συντρόφους αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσε σάλπιγγας καὶ μουσικὰς, ἀφῆκε μετὰ τῶν πρώτων τὰ ἔργα τῶν ἀγρῶν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ, οὕτως ἐκαλεῖτο, ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ

οὐδοῦ τῆς θύρας αὐτοῦ κερνῶν καὶ διατάττων νὰ κερνώσι τοὺς διερχομένους στρατιώτας.

Εἶχε κενώσει ὀλόκληρον τόνον καὶ πάλιν δὲν ἔπαυσε νὰ τριχάρη.

Οὕτω, τῆς ἐσπέρας ἐπελθούσης, ὅτε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως συνθηροίσθησαν εἰς τὴν ἰσώγειον μεγάλην αἴθουσαν, περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ, Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ ἦτον ὀλίγον τεταραγμένος, ὀλίγον φαιδρότερος τοῦ συνήθους πρὸς μέγιστον σκάνδαλον τῆς κυρά-Μαριάννης, ἀγίας γυναικός, ἥτις διηλθε τὸν βίον τῆς ἐργαζομένη ἢ προσευχομένη.

Ἦσαν περίπου δώδεκα ἢ δεκαπέντε, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως, ἐξαιρουμένου Φραγκίσκου τοῦ Μανσῶτ, ὅστις ἦν ὁ κύριος, τῆς γυναικός του Μαριάννης καὶ τῆς θυγατρὸς των Μιοννέττης.

Ἦν ἐκεῖ Μαθουρίνος ὁ γεωργός, Σίμων ὁ βοσκός, Ναννέτα ἡ χηνοφύλαξ, ὁ μπάριμπα Ἀβὼν ὁ ἀμπελοκλαδευτής, καὶ Χριστόφορος, Ἀρμάνδης καὶ Λωζέτ οἱ ζευγίται.

— Παιδιά μου, εἶπεν ὁ ἐνοικιστὴς ὑψῶν τὸ ποτήριόν του, πίνω ὑπὲρ τῶν γαλλικῶν ὄπλων, καὶ, ἐὰν δὲν εἴσθε ὅλοι μίαν στίβαν μηδαμινῶν, θὰ ὑπάγετε νὰ καταγραφῆτε εἰς Ἰξέρην διὰ νὰ κάμετε ὡς οἱ ἄλλοι.

— Πτωχέ μου ἄνδρα, εἶπεν ἡ Μαριάννα μετὰ γλυκύτητος, δὲν εἴσθε καθ' ὅλα εἰς τὰ καλά σας, ἀπόψε.

— Καὶ διατὶ τοῦτο, γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ ἐνοικιστὴς.

— Ἀλλὰ, παναγία μου! θεῖε καὶ κύριε ἡμῶν, εἶπεν ἡ ὠραία Σωσσάννη, ἥτις ἦτο μὲν ἀληθῶς ἀνεψιά τοῦ ἐνοικιστοῦ, ἀλλὰ θεῖα κατὰ τὸ λογικόν, ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σας ὑπάγωσιν εἰς τὸν στρατὸν, τίς λοιπὸν θὰ ἐργασθῆ εἰς τὸ Κριζενόν;

— Σωστά, εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ ἐνοικιστὴς.

Εἶτα προσέθηκε καμμῶν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ μεθ' ὕφους πονηροῦ.

— Καὶ μετὰ τοῦτο, θὰ μᾶς μείνη βεβαίως πάντοτε Ἀνσέλμος ὁ Γκαλουμπέτ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὁ ἐνοικιστὴς ἐπέφερε μετὰ εἰρωνείας, πάντες ἤρξαντο νὰ γελῶσιν, ἐξαιρουμένης ἐν τούτοις τῆς Μιοννέττης, ἥς αἱ εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους παρειαὶ ἐκκοκίνισαν.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ Γκαλουμπέτ; ἠρώτησέ τις.

— Ὡ! εἶπεν ἡ Σωσσάννη, τὸ γνωρίζω καλῶς, ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ εἶπω.

— Καὶ διατὶ λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἐνοικιστὴς.

— Διότι θὰ τὴν περιπαίξετε, θεῖε καὶ κύριε ἡμῶν, ἀπήντησεν ἡ Σωσσάννη.

— Ἄ! τὸν ἀναυδρον! τὸν χαῦνον! τὸν ὑποκριτὴν! ἐκραύγασεν Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ.

Ἡ κυρία-Μαριάννη δὲν ἐπέφερε λέξιν, ἡ Βωννέτη ἐξηκολούθει νὰ ἐρυθρίῃ· ἀλλ' ἡ Σωσσάννη, ἥτις ἦτον ὠραία καὶ ζωηρὰ κόρη εἰκοσιτριῶν ἕως εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, καὶ ἥτις δὲν εἶχε ψυχὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς λέγεται, ἡ Σωσσάννη ἀνέλαβε θερμῶς τὴν ὑπεράσπισιν ἐκείνου, οὐτινος τὸ ὄνομα ἐξήγειρε περιφρονητικὴν ἰλαρότητα.

— Αἱ! εἶπεν αὕτη, διατὶ λοιπὸν, θεῖε καὶ κύριε ἡμῶν, λέγετε ὅτι ὁ Γκαλουμπέτ εἶναι ἀνυδρὸς; διότι φοβεῖται νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν κλήρωσιν καὶ δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον; Ἀλλὰ, Παναγία μου! εἶναι ἀρκετὰ σκληρὸν, νομίζω, ν' ἀφήσῃ τις τὸν τόπον του, τοὺς φίλους του, τὰς συμπαθείας του διὰ νὰ ὑπάγῃ, ὅπου ὁ καλὸς Θεὸς τὸν φέρῃ, τίς οἶδέ που! . .

— Εἶναι δειλὸς, εἶπεν ὁ κύρ Φραγκίσκος.

— Δὲν ἦτο τόσο δειλὸς, ὡς τὸν λέγετε, θεῖε μου, ἐπανελάβεν ἡ Σωσσάννη, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρεσβυτέριον τοῦ χωρίου Πρε Γιλβέρτ ἐκαίετο.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἡ Μαριάννη· ἐφέρθη ὡς παλλικαίρι καὶ ἴσως βέβαια ἀνευ αὐτοῦ ἡ ἀνεψιά τοῦ ἐφημερίου ἤθελε κατῆ.

— Καὶ, ἐτόλμησε νὰ προσθήσῃ Μαθουρίνος ὁ ζευγίτης, ὅταν ὁ Ἰὼν ἐπλημμύρησε κάτωθεν τοῦ Βαζαριν, καὶ ὁ μύλος τοῦ Ἰωάννου Βαρδὶν κατώρθωσε νὰ μὴ παρασυρθῆ Ἀνσέλμος ὁ Γκαλουμπέτ δὲν ἦτον ἐκεῖ;

— Καὶ νύκτα τινὰ, καθ' ἣν ἐπανήρχεσθε μετ' αὐτοῦ, θεῖε μου, ἐπανελάβεν ἡ Σωσσάννη, δὲν ἐγένετο καλὸς ὑπερασπιστὴς ἐνθυμείσθε;

— Τί! τί! εἶπεν ὁ Μανσῶτ.

— Ἰπήρξατε ὁ γενναϊότατος τῶν γενναίων, εἶναι γνωστὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Σωσσάννη, ἀλλὰ δὲν ἔχετε πλέον εἰμὴ ἓνα βραχίονα καὶ χρειάζονται δύο διὰ νὰ ὑπερασπίσεται τις. Ἐπανήρχεσθε λοιπὸν ἐκ τῆς πηνήγυρος τοῦ Κουρσόν, ὅπου εἴχετε πωλή-

σει πρόβατα, και είχατε χίλια και διακόσια φράγκα εις τινα δερμάτινον σάκκον εν τῇ ζώνῃ σας. Ἀνσέλμος ὁ Γκαλουμπέτ σῆς συνώδευε. Προσεβλήθητε μεταξύ Βενσὴλ και Βαζάρν πρὸς τριῶν κκοῦργων και ἐὰν ὁ Ἀνσέλμος δὲν ἐφέρετο, ὡς ἔπρεπε, δὲν θά ἐθέλατε ἐπανελθεῖ μετὰ τῶν χιλίων διακοσίων φράγκων σας.

Ὁ ἐνοικιαστὴς ἐκέλευσε τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου δύο ποτήρια οἴνου· εἶτα, ἰσχυρογνώμων ὡς ὄλοι οἱ χωρικοὶ, ὕψωσε τοὺς ὦμους και εἶπεν·

— Ἀδιάφορον! ἐὰν ζητήσω ποτὲ σύζυγον διὰ τὴν Μιοννέτταν, τὴν κόρην μου, δὲν θὰ ἐκλέξω αὐτόν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μιοννέτη ἀπὸ ἐρυθρᾶς κατέστη ὠχρὰ και τρέμουσα, ἡ Μαρριάννη ὕψωσε περίλυπος τοὺς ὀφθαλμούς εις τὸν οὐρανὸν, και ἡ Σωσσάννη, ἡ εὐτολμος κόρη δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως ἔμειναν ἄλλοι ἐπίσης.

Τότε ὁ ἐνοικιαστὴς, ὅστις ἐθεώρησε τὴν σιωπὴν ταύτην ὡς ἐπιδοκιμασίαν τῶν λόγων του, ἐξηκολούθησεν.

— Ὅχι παληόπαιδα! εἶμαι γέρον παλαιός, ἐγὼ, και θέλω ἡ κόρη μου νὰ ὑπανδρευθῇ ἄνθρωπον ὡς ἐμεῖ.

— Πρέπει νὰ ἦναι μονόχειρ! ἠρώτησεν ἡ φιλόγελως νεᾶνις, ἡ ὀνομαζομένη Σωσσάννη.

— Τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ ἐνοικιαστὴς. Θὰ ἦναι και χωλός...

— Ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν, ἐὰν ἀρέσκῃ εις τὴν Μιοννέτην, εἶπεν ὁ Μαθουρίνος ὅστις ἦτο παληκαρῆς, βρωμαλέος και ἰσχυρὸς ὡς δρῦς.

— Σταθῆτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐνοικιαστὴς, ὅστις ἐξηκολούθει τὸν συλλογισμόν του μετὰ τῆς πνευματώδους λογικῆς τῶν μεθύσων, ἐκεῖνος, ὅστις μὲ ἀρέτκει ἀρκετὰ διὰ τὴν Μιοννέτην, εἶναι ὁ Μαρκελίνος, ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχαίου ἐπιστάτου τοῦ Βερτρῶ. Ἰδοὺ εἶς, ὅστις δὲν ἐφοβήθη τὴν στρατολογίαν και ὅστις θὰ εἶναι ἴσως σωστὸς ἀξιωματικὸς τὴν ὥραν ταύτην.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ Μαρκελίνου, τὸ ὅποιον ὁ ἐνοικιαστὴς ἐπρόφερε μετὰ βεβαιίας εὐαρεσκείας, ἡ Μαρριάννη ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας, και ἔρριψε βλέμμα συμπληθητικὸν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Ἄ! εἶπεν αὕτη, κύριέ μου, εἰσθε πο-

λὺ φορτικὸς, τῇ ἀληθείᾳ, ὁμιλεῖτε περὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου· γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἡ Μιοννέτη δὲν ἠθέλησε ποτὲ ν' ἀκούσῃ νὰ τὸν ἀναφέρωσι.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ Μαρριάννη εἶχεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς ἀρκετὴν ἐξουσίαν, διότι οὗτος ἠρκέσθη τὰ μουριουρίση λέξεις τινὰς ἀσυνέτους και ἤρξατο νὰ πίνῃ.

Εἰς τῶν ζευγίτων ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἐγὼ, εἶπε, τόσον εἶναι ἀλήθεια, ὅσον ὅτι ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀμάνδος Ζουίλλὺ και ὁ πατήρ μου εἶναι ὁ ἐντιμότερος ἄνθρωπος τοῦ Πρε-Γιλβέρτ, εἶμαι και ὄλα τῆς γνώμης τῆς Κυρ-Μαρριάννης. Ὁ Μαρκελίνος ἦτον ἓνας ἄθλιος και δὲν θὰ καταστήσῃ ποτὲ εὐτυχὴ τὴν Μιοννέτταν.

— Καὶ εἶναι δὲ, τόσον γενναῖος εἶπεν ἡ Σωσσάννη. Ἄ! ἐὰν ἐγεινε στρατιώτης, εἶναι διότι ἡ τέχνη φέρει χρήματα, ἀναμφιβόλως, διότι ἦτον σωτὸς ἄνθρωπος εις τὰς ἐορτὰς και τὰς πανηγύρεις. Ἐξήτει ἐριδὰς μεθ' ὄλων, ἀλλ' ὅταν τις τῷ ἀπάντα, ἐγένετο ἄφαντος.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδέποτε θέλω πιστεύσει, εἶπε Σίμων ὁ βοσκὸς, ὅτι ὁ μηδαμινὸς αὐτὸς Μαρκελίνος ἐγένετο ἡ δύναται νὰ γείνη ἀξιωματικὸς.

— Καὶ διατί τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ἐνοικιαστὴς, ὅστις ἤθελε ν' ἀναλάβῃ τὸ νῆμα τῆς συνομιλίας.

— Διότι, ἀναντιρρήτως, τὰς ἡμέρας τῶν μαχῶν, ἀπήντησεν ἡ Σωσσάννη, θέλει κάμνει ὅτι ἔκαμνεν ἐδῶ ἰδοὺ τρία ἔτη, ἀφ' οὔτου οἱ κάτοικοι τοῦ Βενσὴλ συνεπλάκησαν μετὰ τῶν τοῦ Βερμεντόν· ὁ Μαρκελίνος τότε ἔτρεξε νὰ κρυβῇ.

— Εἰσθε ὄλοι κακαὶ γλώσσαί, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστὴς, και ἔχετε πάθος κατὰ τοῦ Μαρκελίνου.

— Ὡ! ἐγὼ, εἶπεν ἡ Μαρριάννη, προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ τὸν δώσω τὴν κόρην μου.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπε χαμογελῶν Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ, θὰ προτιμᾷς τὸν Γκαλουμπέτ, ἴσως...

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Μιοννέτη ἠρυθρίασεν αὐθις· ἀλλ' ἡ Μαρριάννη ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

— Καὶ διατί ὄχι, τὸ κάτω τῆς γραφῆς; Ὁ Γκαλουμπέτ δὲν εἶναι ἓνας ἄξιος νέος και ἓνας καλὸς χωρικὸς πάντοτε εις τὴν ἐργασίαν ὁ πρῶτος; ..

— Ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς του δὲν θὰ ἦναι κακός, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστὴς. Ἰπάρχουσιν ἀριθμοὶ, τοὺς ὁποίους νομίζει τις καλοὺς τὴν ἡμέραν τῆς καταγραφῆς, ἔρχεται ἔπειτα ἡ ἀναθεώρησις και ὁ ἀριθμὸς γίνεται κακός.

Ἡ Σωσσάννη ὕψωσεν ἀνεπαίσθητως τοὺς ὦμους.

— Ἄ! ὄσιε και κύριε ἡμῶν, εἶπεν αὕτη, φαίνεσθε εὐχαριστούμενος ἐκ τῆς κακοτυχίας αὐτῆς· ἀλλ' εἰσθε κατὰ βάλθος ἀγαθός, και ἐὰν ὁ Γκαλουμπέτ εἶχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀναχωρήσῃ, ἠθέλετε λυπηθῆ ὅσον και ὄλοι ἡμεῖς.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι λοιπὸν; ἠρώτησε και πάλιν ὁ ἐνοικιαστὴς. Διατί δὲν ἔρχεται νὰ φάγῃ;

— Ἐχει πονοκέφαλον, δὲν ἔχει ὄρεξιν.

— Ποῦ εἶναι;

— Θέλετε νὰ τὸν ὀμιλήσετε; εἶπεν ἡ Σωσσάννη.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἐνοικιαστὴς, τὸν ὅποιον ὁ οἶνος κατέστησε μᾶλλον ἐπίμωνον τοῦ συνήθους.

— Λοιπὸν πηγαίνω νὰ τὸν ζητήσω.

Και ἡ Σωσσάννη, ἀφοῦ ἔκαμε σημεῖόν τι μυστηριώδες εις τὴν Μιοννέτην και τὴν μητέρα τῆς, ἐξῆλθεν.

Ἡ Σωσσάννη ἦτον ὠραία κόρη εἰκοσιτριῶν ἐτῶν πρὸς τὰ εἰκοσιτέσσαρα. Ἀνεψιὰ Φραγκίσκου τοῦ Μανσῶτ, ὅστις τὴν ἀέθερεψε, διότι ἦτον ὀρφανή. Μεγάλχρους, εὐρωστος, ἀναστήματος μᾶλλον χαμηλοῦ, ἔχουσα ὀφθαλμούς μελανὰς και χεῖλην ἐρυθρὰ, ὠμοιάζε πρὸς τὰς θερστροφῆς τοῦ Πόντου, τὰς ὁποίας ἐζωγράφισεν ὁ Λεοπόλδος Ροβέρτ. Χαρίεσσα, εις τὸν χορὸν τῆς Κυρικῆς πάντοτε ἡ πρώτη τοιαύτη ἦτον και εις τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας κατὰ τὴν λοιπὴν ἑβδομάδα.

Βλέπων τις ὁμοῦ τὴν Μιοννέτην και ταύτην, ἤθελε τὰς ἐκλάθει σύμπλεγμα ἐρυθρᾶς παιονίας και ὠρχίου κρίνου· διότι ἡ Μιοννέτη ἦτον ξανθὴ, λεπτὴ, ὠχρὰ και τρυφερὰ, ὡς τὰ κυνόφαια ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὅποια φύονται παρὰ τὰς ὄχλας τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν αἰγείρων.

— Ἄ! ἐψιθύριζεν ἡ Σωσσάννη διερχομένη τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως και εἰσερχομένη εις τὸν λαχανόκηπον, τοῦ πτωχοῦ Γκαλουμπέτ θὰ βούζουν εις τὰ καλά τὰ ὠτά του. Οὐδέποτε ὁ θεῖος και κύριος ἡ-

μῶν εἶχε τόσον πολὺ λαλήσει περὶ αὐτοῦ, Χρειαζέται ὀλίγη προσοχή...

Εἰς τὸ τέλος τοῦ λαχανόκηπου, ἔλαβε μικρὰν τινὰ ἀτρακτὸν, διερχομένην τὸν λειμῶνα και φέρουσαν πρὸς τὸν ἴον.

Ἀλλ' πάλιν εὐχάσθη τὸν ποταμὸν, ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχτης τοῦ ὁποίου ἡ ἐκ σχιστολίθου στέγη τοῦ παλαιοῦ πύργου Σαιντ-Παλλάγ ἐλάμπον εις τὸ φῶς τῆς σαλήνης, ἐστράφη αἰφνης ἀριστερὰ και εἰσῆλθεν εις ἀγρόν τινὰ ἀθέριστον.

Τὰ γεννήματα δὲν εἶχον συναχθῆ εις τὰς ἀποθήκας, ἀλλ' ἦσαν σωρευμένα εις θημωνίας κατ' ἀποστάσεις δευτέρως.

Ἡ Σωσσάννη ἐστράφη πρὸς μίαν τῶν θημωνιῶν, και, ὅταν δὲν ἀπέχε πλέον τῶν εἰκοσι βημάτων, ἤρξατο νὰ ψάλλῃ·

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑψηλοῦ
Τοντὸν, Τονταίν, ...
Τελεῖται ἐστὶν ὁ ὕμνος τοῦ ἁγίου
Δοῦ και δ' Ἀικαταίν ...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ψαλλείσας εις ἡχοῦν κυνηγετικὸν, τὰ δειμάτια τῆς θημωνίας μετετοπίσθησαν και κεφαλὴ τις ἐφάνη.

Κεφαλὴ τις τετρομασμένη, δειλὴ, ἀλλὰ νέα και ἄθλος, φέρουσα δύο μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς και παρειὰς ὠραίου ἐρυθροῦ χρώματος, ἀγγέλλοντος τὴν ῥώμην και τὴν ὑγείαν.

— Σὺ εἶσαι, Σωσσάννη;

— Ναί, Ἀνσέλμει, ἀπήντησεν αὕτη.

— Ἐμε ζητεῖς;

— Ναι.

— Ἀνεχώρησαν λοιπὸν, οἱ στρατιῶται;

— Μέχρι τοῦ τελευταίου.

— Ἄ! ἔκαμνεν ὁ Γκαλουμπέτ, μετὰ στεναγμοῦ ἀνακουρίσεως.

Και ἐξελθὼν τῆς θημωνίας ἔδραμε πρὸς τὴν Σωσσάννην.

— Ἀληθινὰ, εἶπεν ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν ἀδελφικῶς ἐφοβήθη πολὺ, ἀδιάφορον!

— Ἀλλὰ, πτωχέ μου Γκαλουμπέτ, εἶπεν ἡ Σωσσάννη, δὲν ἤθελον σὲ παρασύρει οἱ διερχόμενοι στρατιῶται.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ χωρικὸς, ἐπεθύμουν οὔτε νὰ με ἴδωσι.

— Φοβεῖσαι λοιπὸν πολὺ νὰ ὑπάγῃς εις τὸν πόλεμον;

— Ὡ! τρέμω...

— Καὶ ὁ Γκαλουμπέτ, ὅστις ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μετὰ κομικοῦ πρόμου, προσέθηκεν.

— Ἐάν ἐγίνωσκον ποῦ νὰ κρυβῶ εἰς τὰ δάση, θὰ ἐγκατέλειπον τὴν ἔπαυλιν.

— Ὄχι, δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλίπῃς, εἶπεν ἡ Σωσάννη μειδιῶσα.

Ὁ Γκαλουμπὲτ ἐφρίκασε.

— Πῶς λέγεις τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ διότι γινώσκω ὅτι ἀγαπᾷς τὴν Μιοννέττην

— Γινώσκεις τοῦτο, Σωσάννη!

— Ὅτι ἡ Μιοννέττη σὲ ἀγαπᾷ

— Σωσάννη, πρὸς Θεοῦ!

— Ὅτι ἐφέρθητε ὡς δύο παιδιά καὶ ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο.

— Ἄ! Σωσάννη . . . Σωσάννη, ἐψιθύρισεν Ἀνσέλμος ὁ Γκαλουμπὲτ μετὰ φρίκης γινώσκεις, λοιπὸν πάντα ταῦτα;

— Μήπως δὲν εἶμαι ἐξαδέλφη ἢ μᾶλλον ἀδελφὴ τῆς Μιοννέττης;

— Ὁρθῶς.

— Καὶ παναγία μου, θ' ἀναγκασθῶμεν μίαν ἡμέραν νὰ εἴπωμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν θεῖόν μου.

— Ἄ! γινώσκεις! ἐδυνήθη νὰ εἶπῃ ὁ Γκαλουμπὲτ μετὰ διπλοῦς φρίκης.

— Μπᾶ! εἶναι δύστροπος, ὁ θεῖος ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι κακός.

— Εἶναι ἱκανὸς νὰ φονεύσῃ τὴν θυγατέρα του.

— Τὴν ἀγαπᾷ πολὺ ὡς πρὸς αὐτό. Ἐμπρὸς λοιπὸν, μὴ φοβῆσαι . . .

— Ἀλλὰ μὲ διαβεβαιοῖς ὅτι οἱ στρατιῶται ἀνεχώρησαν;

— Ἀναμφιβόλως . . . ἄγωμεν! ἐλθε νὰ φάγῃς . . . καὶ μὴ ταραττεσαι, φίλε μου, διότι ἔχω πολλὰ πράγματα κατ' ἰδέαν.

— Κατὰ πρῶτον πιστεύω ὅτι ὁ ἀριθμὸς σου θὰ τύχῃ καλός.

— Ἄχ! ἀναγκαιοῦσι τόσοι στρατιῶται σήμερον

— Ἐπειτα, ἔχω ἐπίσης ἰδέαν ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν Μιοννέττην ἐντὸς δύο μηνῶν.

Ὁ Γκαλουμπὲτ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! ὁ αὐθέντης δὲν θὰ θελήσῃ, εἶπεν.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμεν ἡ Σωσάννη, ἀνάγκη νὰ τὸ θελήσῃ! ὅταν ὁ οἶνος χυθῇ, ἀνάγκη νὰ τὸν πῇ τις.

Ἐλαβεν αὕτη τὸν Γκαλουμπὲτ ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ἔπαυλιν.

(Ἀπολουθεῖ.)

ΑΤΤΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ.

Πολλοὶ τῶν κυρίων συνδρομητῶν καὶ τῶν καλῶν καὶ ὠραίων — χωρὶς νὰ τὰς κολλαιώσωμεν διότι δὲν τὰς γνωρίζομεν — συνδρομητριῶν τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐπήτησαν ἐπανειλημμένως νὰ γράφομεν ἐνίοτε ἐπιθεώρησιν τινὰ ἀνεκδοτικὴν ἐπὶ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ κοινῶνίᾳ μας.

ἔχω ὡς κανόνα τοῦ βίου μου νὰ μὴ δυσχεραστῶ παρ' ὅσους δὲν δύναμαι νὰ εὐχαριστήσω. Ἐνοῶν λοιπὸν τὴν περιέργειαν αὐτῶν, ἐνοῶν τί ζητοῦν, ἀλλὰ συναισθανόμενος συγχρόνως καὶ τὸ δύσκολον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀναμιμνησκόμενος ὅτι ἀδύνατον νὰ εὐχαριστήσῃ τις τρεῖς Θεοὺς, κατὰ τὸ ἰνδικὸν λόγιον, ἐφρίξα ἀναλογισθεὶς ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ εὐχαριστήσω ἑκατοντάδας ἀλλοίων φρονημάτων ἀλλ' εὐφῶν ἀναγνωστῶν, καὶ ἀλλοίας φύσεως ἀλλὰ πάντοτε θερμῶν τὴν φαντασίαν ἀναγνωστριῶν.

Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ ἀνεξαρτήτως τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ τρεῖς μόνον στίχους νὰ ἠδυνάμην νὰ κάμω· διότι τότε ἤθελον γράφει ἀκροστιχίδας, γραμμᾶτα ἔμμετρα, ὡδὰς καὶ ἤθελον ἴσως εὐδοκιμεῖ παρὰ ταῖς νέαις· οὐδέποτε δὲ ἤθελον δώσει διὰ τῆς ὑπερφηφείας μου ἀφορμὴν εἰς τινὰ Boileau νὰ εἶπῃ δι' ἐμέ:

Sonvent l'auteur altier de quelques chanchonnette
Prend droit au même instant de se croire poète.

Ἀλλὰ θὰ συνησθάνομεν πάντοτε τὴν μικρότητά μου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν νῦτύχησα ποτὲ νὰ τὸ κατορθώσω μολονότι ἐκλείσθη καὶ ἐγὼ ἐρμητικῶς ἡμέρας δλοκλήρους, ἐνίστευσά κατὰ τὸ παράδειγμα πολλῶν τῶν νέων ποιητῶν μας καὶ ἐπεκαλέσθη καὶ ἐγὼ θερμῶς τὰς μουσᾶς· ἀλλὰ φαίνεται, ὅπως μὲ εἶπον, — καὶ ἔχουσι πείραν τοῦ πράγματος οὗτοι — ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐπικαλεσθῶ τὴν ἀνοιξιν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἔτοιμος νὰ ταυνώσω τὴν λύραν μου πρὸς τὰ μελωδήματα ἐκείνων. Ἀνωφελεῖς συμβουλαί, ὠρατὰ μου ἀναγνώστρια, εἰς φύσεις μὴ ποιητικὰς! Ἄλλοι, προνομιοῦχων φύσεων, λέγουσι: «θέλομεν νὰ γίνωμεν ποιηταὶ καὶ ἐπειδὴ πρέπει, ἵνα γράφομεν καλὰ, νὰ πάσχωμεν ὅπωςδὴποτε, ἅς ἀγαπήσωμεν»· ἀλλὰ τοῦτο ἴσα ἴσα εἶναι τὸ ποιητικὸν προζύμι· ἐκλέγουσι τότε

τὴν φίλην των καὶ ψάλλουσι τὸ εὐστροφον καὶ λεπτὸν σῶμα, τὴν εὐγενῆ καὶ εὐσχημον στάσιν αὐτῆς, τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, φλογεροὺς καὶ ἡδυπαθεῖς, ἀπὸ μακρὰς μαύρας βλεφαρίδας σκιαζομένους, τὴν ξανθὴν καὶ στίλβουσαν ὡς τὰ λῆξια τῶν ἀγρῶν πλουσίαν κόμην τῆς, πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ γαλακτώδους λαιμοῦ τῆς, τὰ κρῖνα τοῦ προσώπου τῆς, μεστὰ ἐρυθρήματος παρθενικῆς αἰδοῦς — τὴν ὁποῖαν οἱ πεζοὶ ἡμεῖς δὲν διακρίνομεν τῆς αἰδοῦς τῶν ἐμπόρων — τὸν γέλωτα, τὴν λαλιὰν αὐτῆς, τὴν ὠραίζουσαν τὴν φύσιν καὶ πληροῦσαν αὐτὴν ἀγνώστων μελωδιῶν· οἰστρελατούμενοι ἄδουσιν ὅ,τι ἔχει ἢ δὲν ἔχει, ὅ,τι βλέπουσιν ἢ δὲν βλέπουσι μέχρις οὐ πλάττουσι ταύτην διὰ τῆς φαντασίας θεᾶν ἡδυπαθῆ ἀναδυομένην τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, φοβούμενοι μήπως τὰ περιβλήματα ἀποκρῦψωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδανικότητα, ὡς εἰς τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον ὁ λίθος τὴν ἐν τῇ μεγαλοφυίᾳ αὐτοῦ συλλαμβανομένην ἰδέαν.

Ἦνῶ ἐγὼ ὁ πεζὸς ἐάν ἤθελον νὰ εἰκονίσω μίαν καλλονὴν θὰ ἔλεγον, οἱ σχιστοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν εἶναι γλαυκοὶ δὲν εἶναι μέλανες, μεστοὶ δὲ ζωῆς καὶ ἀθωότητος· τὸ καθαρὸν μέτωπόν τῆς στέφει κόμη μέλαινα καὶ μακρὰ, ἡ δὲ μελάγχρους χροιά αὐτῆς μαρτυρεῖ τὴν θερμότητα τῆς καρδίας τῆς.

Τοιαῦτά τινὰ ἔλεγον πρὸς τινὰ φίλον μου, ὅστις, ἀφοῦ μὲ ἤκουσεν:

— Ἀναγνωρίζω τὸ δύσκολον καὶ τὸ ἀθεράπευτον τῆς θέσεώς σου μὲ εἶπεν· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι, ἐπειδὴ ἔνεκα τῶν σημερινῶν ποιήσεων οἱ ἄνθρωποι ἀπώλεσαν τὴν ἰδέαν τῆς ποιήσεως, δύνασαι, μετὰ τὴν εἰλικρινῆ μάλιστα πρὸς τοὺς συνδρομητὰς σου ἐξομολόγησιν τῆς ἀδυναμίας σου, νὰ γράφῃς πεζὰ καὶ θέλουσιν εὐχαριστηθῆ εἰς ὅ,τι δύνασαι.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι τίποτε, δὲν ἔχω παντελῶς τὸν νοῦν γόνιμον.

— Εἶπες ἐν τούτοις ὅτι ζητοῦν περιεργα κοινωνικὰ· ζωγράφεις λοιπὸν τὴν κοινῶνίαν μας· μολονότι καὶ τοῦτο εἶναι δυσχερές· διότι ἡ μὲν ἠθικὴ ἀπαιτεῖ τὰ πάντα σεμνὰ καὶ τὰ σκανδαλώδη ἡμιφώτιστα, ἡ δὲ κοινῶνία εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ τὴν πραγματικότητα, ὅπως λέγομεν σήμερον, ἢ τὴν ἀλήθειαν, ὅπως ἔλεγον ἄλλοτε, γυμνὴν καὶ τὴν θεῖαν καλλονὴν αὐτῆς ἀπα-

στράπτουσιν εἰς τὰ ὄμματα· ἀλλ' εἶναι καὶ παράξενος ταῦτοχρόνως ἡ κοινῶνία, ἀπαγορεύει τοῦτο εἰς τὸν πεζὸν λόγον καὶ τὸ συγχωρεῖ μόνον ὑπὸ τὰ ἄνθη τῆς ποιήσεως.

— Ναί, ναί· ἔχεις δίκαιον· σ' ἐνόησα. Πρέπει νὰ λέγω ὅ,τι δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ, ὡς ποιητῆς, ἀλλὰ τὰ πραγματικά, ὅ,τι βλέπω, τὰ συνήθη, τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν οἷον χαριεντισμοὺς εὐφῶεις, μικρὰς κωμολογίας, νὰ ζωγραφίζω τοὺς εἰς τὰς αἰθούσας πτερυγίζοντας ἀθῶους ἐρωτιδεῖς, ἐνίοτε δὲ — ὅπερ δὲν ἐλπίζω — καὶ λευκὴν τινὰ κεφαλὴν συζύγου ταραττούσαν τὰ παίγνια τῶν ἀθῶων μικρῶν διὰ τῆς διαβολικῆς ἐμφανίσεώς τῆς, καὶ νὰ λέγω πάντοτε *je rends au public ce qu' il ma prêté* ὡς ὁ La Bruyère.

— Χαίρω ὅτι μ' ἐνόησες πολὺ καλὰ· θὰ σὲ παρατηρήσω μόνον ὅτι πολλὰ ἐξ ὁσων βλέπομεν δὲν γράφονται, ὡς μὴ καθιερωθέντα ἀκόμη ὑπὸ τῆς συνηθείας· διότι ἐάν τις — καλλιτέχνης — ἐτόλμα πρὸ δέκα ἐτῶν νὰ ζητήσῃ — πρὸς χάριν τῆς τέχνης του — νὰ ὑποβλέψῃ μικρὸν κάτωθεν γυναικείας ἐσθῆτος — ὡ τῆς ἀναιδείας! — ὁ κόσμος ἤθελε φρίξει. Τώρα ὅμως ἀρκεῖ νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πικτησίων, ὅπου αἱ fées τῆς πύλεώς μας ἀναπνέουσι πρὸς τὸ ἐσπέρας τὰς ἀνθοσμίας τῶν ἀγρῶν, ἵνα θαυμάσῃ τὴν σκανδαλώδη στρογγυλότητα τῆς κνήμης, τὸ κομψὸν τῶν σφυρῶν ἢ τοῦ ποδὸς τὴν μικρότητα εἰς στρατιᾶν ὀλόκληρον νεανίδων· διότι σήμερον ἀπαιτεῖ ὁ συρμός — καὶ μόνον αἱ ἰσχναὶ τὴν κνήμην βλέπουσι τὸ ἄσεμον αὐτοῦ — αἱ νέαι κόραι, ὡς καπηλίδες τῶν στρατῶν, νὰ φέρωσι βραχειᾶν τὴν ἐσθῆτα καὶ ἀνασηκωμένην, δι' ἀγκύστρων ἢ ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ, τόσῳ μόνον ὑψηλὰ, ὥστε ὁ περιεργὸς ὀφθαλμὸς νὰ ἀμφιβάλλῃ ἐάν βλέπῃ τὴν γαστροκνήμην! Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἐξοικειοῦνται οἱ ὀφθαλμοὶ μας, ὅπως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἠθικοποιούμεθα τόσον ὥστε θέλομεν καταντήσῃ νὰ βλέπομεν, χωρὶς νὰ παραξενευώμεθα, σφριγόντας νέους ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ πκλαίοντας ἡμιγύμνους ἄνευ συγκινήσεως μετὰ ἐρασμίων νεανίδων, αἵτινες λεπτὸν περιβεβλημένοι χιτῶνα κάτω τῆς ζώνης θέλουσι παραβλέπει εἰς τὸ καταφανὲς τοὺς στρογγύλους καὶ ἀναπάλλοντας μαστοὺς αὐτῶν καὶ τὰ γαλακτόχροα μέλη των ἐλαφρῶς ὑπὸ τοῦ κόπρου χρωματιζόμε-

να, ως τὸ βοδύχρον γλυκοχάρπγμα ἐκρινθῆς αὐγῆς κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἐξ ὧν δὲ βλέπομεν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀγνότης αὐτῶν τῶν προγονικῶν ἡθῶν δὲν εἶναι μακρὰν! Τότε δὲ μόνον δυνατὸν νὰ γράφῃ τις ὅ,τι βλέπει.

Ἐνῶ διελεγόμεθα οὕτω μετὰ τοῦ φίλου μου εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης τοῦ κυρίου Μ . . . καὶ ἤκουον ὡς χρησμούς τὰς ἐπὶ τῆς κοινωνίας σκέψεις του, αἵτινες δὲν ἤξεύρω ποῦ ἤθελον καταντήσῃ, ἤλθε πρὸς ἡμᾶς ἡ κυρία Κ . . . χειροκροτούμενη μετὰ τινος τριακονταετοῦς νέου τοῦ κυρίου Σ . . . καί:

— Δὲν ἀκούετε, εἶπε, πῶς λόγος γίνεται ἐπὶ τῆς ἀνευρέσεως ἐνὸς Μαμμουθ ἐν Ῥωσίᾳ;

— Ναὶ ἠκούσαμεν, ἀπεκρίθη ὁ φίλος μου, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα.

— Ἴδου νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ἐν συντόμῳ. Χωρικός τις, περιπλανηθεὶς εἰς ἀναζήτησιν τῶν θερμμάτων του, ἐν τινὶ ὑπερβορείῳ ἐπαρχίᾳ, παρετήρησεν ἐν τῷ μέσῳ πεπεγῶτος τέλματος ἐξερχομένην ἄκραν τινὰ ὁμοιάζουσαν πρὸς κέρα: ἀφοῦ ἔκοψε τὸ ἐξέχον μέρος παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦτο κέρα ἀλλὰ χαυλιόδους κολοσσίου προκατακλυσμιαίου ζώου. Ὅτε ἔγεινε γνωστὸν τὸ περιστατικὸν ἤλθεν ἡ ἀρχὴ καὶ ἀνώρυξε τὸ θηρίον οὗ τινος οἱ ὀδόντες ἦσαν τόσοι τερατώδεις, καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο Μαμμουθ. Τώρα δὲ γίνεται φιλονεικία ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ θηρίον, ὅσον μέγαλον καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ἔχον τόσοις μεγάλους ὀδόντας.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ φίλος μου, δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὸς περὶ τὴν ζωολογίαν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπίσημοι μαρτυρίαι ὑπάρχουσι πρέπει νὰ πεισθῶμεν. Κύψας δὲ μικρὸν εἶπε πρὸς τὴν ἐκεῖ που πλησίον αὐτοῦ καθημένην μελανόφθαλμον δεσποινίδα Ε . . .

Aimez est toute ma science,
Je n' appris, en suivant mon goût,
Qu' amitié, qu' amour et constance
On ne peut pas apprendre tout.

— Τότε δὲν ἐμάθιστε τίποτε, ἀπεκρίθη ἐπιτυχῶς ἡ δεσποινίς.

— Καὶ ὅμως κυρία, παρετήρησεν ὁ Σ . . . ὁ κύριος σύζυγός σας ἐπίσθη περὶ τῆς δ-πάρξεως Μαμμουθ ἔχοντος τοιοῦτον χαυ-

λιόδοντα, ὅπερ καὶ ἐγὼ πιστεύω, δὲν παραδέχεται δὲ τὴν ὑπαρξίν κολοσσίου κερσφόρων ζώων ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτῇ ὑπαρχόντων, τὰ ὅποια ὁ Ἀλβέρτ Γ' ὠδράν ἀνευρετὸν τὸ 1861 κατὰ τὴν θέσιν Πικέρμη οἶον μαστοδόντων, δεινοθηρίων, γιγαντιαίων ἀγριοχοίρων καὶ ἄλλων (*).

— Αἴ! τοῦτο πάλιν εἶναι περιεργότερον τοῦ ἄλλου, κύριε Λουκιανὲ, οὕτω καλεῖται ὁ φίλος μου ὁ σύζυγός μου παρεδέχεται τὴν ὑπαρξίν τοῦ φοβεροῦ χαυλιόδοντος καὶ ἀπιστεῖ εἰς τὴν ὑπαρξίν κερσφόρων ζώων ἐν τῇ Ἀττικῇ.

— Ὁ Κύριος σύζυγός σας, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός, δὲν ἔλαθε φαίνεται δείγματα προφανῆ τῆς ὑπάρξεως τοιοῦτων θηρίων ἐνταῦθα, καὶ ὡς ἄνθρωπος θετικὸς πιστεύει μόνον ὅ,τι βλέπει.

— Ἀλλὰ τί λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Λουκιανὲ; τὴν χαυλιόδοντα τοῦ Μαμμουθ ποῦ τὸν εἶδε;

— Προχθὲς τὸν συνήντησα εἰς τὸ ὑπουργεῖον συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ κυρίου Ρ . . .

Γέλωις διεδέχθη τὸν εὐφυᾶ λόγον τοῦ φίλου μου νομισάντες αὐτὸν ἀστείμον.

— Τότε λοιπὸν ὑπάρχει λόγος ἰσχυρότερος, ὑπέλαβε γελῶν ὁ κύριος Σ . . . νὰ παραδεχθῆ ὁ κύριος Κ . . . τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτων δεινοθηρίων καὶ μαστοδόντων καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ: διότι ὁ Archiac (*) εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν εἶπεν ὅτι ἡ Ἀττικὴ δὲν δύναται πλέον νὰ φθῶνῃ τὴν Πελοπόννησον ὡς πρὸς τὸν ζωολογικὸν τοῦ ἐδάφους τῆς πλοῦτον.

— Τὸ βλέπω δίκαιον νὰ πεισθῆ ὁ κύριος σύζυγός σας — εἶπεν ὁ φίλος μου Λουκιανός πρὸς τὴν κυρίαν, κακεντρεχῶς μειδιῶν — ἀφοῦ ὁ κύριος Σ . . . ὁμιλεῖ οὕτω ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων.

Φιλονεικία ζωηρὰ μᾶς ἔσυρεν εἰς τὸ ἄλλο τῆς αἰθούσης ἄκρον ἦτο δὲ πλέον αὐτὴ καθαρῶς ἠθικολογική.

— Εἶναι ἐποχὴ ἀπιστίας καὶ σαρκασμοῦ, ἔλεγέ τις τὸν εὐσεβῆ ἐπαγγελομένο:

— Αἴ! τοῦτο δὲ εἶναι φανερόν πλέον, ἀφοῦ βλέπομεν τὰ παραδοξότερα πράγματα νὰ γίνωνται ἐν τῷ παρρηῶ καὶ νὰ γράφονται δημοσίως: πῶς σᾶς ἐφάνη, ἀνεγνώσατε κύριοι τὴν Πάπισσαν Ἰωάνναν; ἔ-

(*) L'Année Scientifique, Figuier 1861 σελ. 204.

λεγεν ἕτερος ἐπὶ τῆς ῥάχιος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχεν ἀναρτημένον δίπλωμα ἀγίου.

— Ναι, ἀπεκρίθη ξηρῶς φιλόλογος τις τὸ ἐπάγγελμα.

— Καὶ εἶναι νὰ δώσῃ τις πίστιν εἰς αὐτὸς πιστεύω ὅ,τι ἄλλο θέλετε παρὰ τὴν ὑπαρξίν θηλυκοῦ Πάπα, καὶ ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ, ὡς λέγουσι μερικοὶ, ἐγράφη διὰ ν' ἀναγινώσκηται ἀπὸ νέας κήρας, εἶπεν ὁ σύζυγός τῆς κυρίας Κ . . . ὅστις ἀπωλέσας κατὰ τὰ φαινόμενα τὴν μάχην ἐπὶ τοῦ ἄλλου πεδίου ἔσπευσεν νὰ ἐκχύσῃ ἐνταῦθα τὴν δεινότητα τῆς λογικῆς του.

— Καὶ ἐντούτοις ἠξέυρετε, προσέθηκεν ἄλλος ὅτι ἐπωλήθησαν ὅλα σχεδὸν τὰ ἀντίτυπα.

— Ναι, ναί! καὶ ἤκουσα μάλιστα, εἶπεν ὁ φίλος μου Λουκιανός, ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ κυρίαὶ θὰ κρητοῦν αὐτὸ εἰς τὸ χέρι πορευόμεναι εἰς τὰς διδχὰς τοῦ κυρίου Λάτα.

— Ἀ γρηγορὸς δὲν μὲ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, εἰν' ἀληθῶς ὁ κύριος Λάτας τοιοῦτος οἶος τὸν περιγράφουσι δηλαδὴ μεγαλείτερος τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Βουτουέτιου, καὶ ὡς παρὰ τινῶν καλεῖται Ζεὺς τοῦ ἄμβωρος! τὸν ἠκούσατε; ἠρώτησεν ὁ προκλήσας.

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ὅτι ἡ δύνατο νὰ μορφωθῆ διὰ τῆς μελέτης καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς μετριοπροσύνης, διό-ἔχει εὐκολίαν περὶ τὸ λέγειν καὶ μνήμην ἰσχυράν, ἀλλὰ καὶ τὰ προτερήματα ταῦτα θὰ τὰ καταστρέψωσι διὰ τῶν ὑπερβολικῶν ἐπαίνων.

— Καὶ εἶναι μυθιστόρημα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κ . . . ἐπανερχομένη ἐπὶ τῆς Πάπισσης Ἰωάννας.

— Εἶναι μῦθος καθαρὸς, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ φιλόλογος, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσει πάντα τὰ εἰς τὴν γλωσσάν μας ἐκδοθέντα γραμματικὰ φαίνεται δὲ ὅτι δὲν εἶναι καὶ πρωτότυπον.

— Ἐγὼ νομίζω, ὑπέλαβεν ὁ φίλος μου Λουκιανός, ὅτι ἐκτὸς μικρᾶς ὁμοιότητος συνήθους εἰς ὅλα τὰ φιλολογικὰ ἔργα, κατὰ ἓν μόνον δὲν εἶναι πρωτότυπον ὁ κύριος Ροῦδης ἀνέγνωσε φαίνεται ἐκκλησιαστικόν τινα, τοῦ ὁποίου λησιμονῶ τὸ ὄνομα, γράψαντα εἰς τινὰ συγγραφήν του: ὅστις δὲν πιστεύσει τὰ ἐν τῇ βιβλίῳ ταύτῃ γραφόμενα ὀφείλει νὰ μοι δώσῃ ἓνα τάλινρον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας νεῦνις δεκαεπταετής, ἰταμὸν ἔχουσα τὸ βλέμμα, ἤλθε πρὸς αὐ-

τὸν καὶ τῷ ἔδωκεν ἐν τάλινρον, τὴν ἐπαύριον ἄλλη, ἄλλος, ἄλλοι καὶ ἐδέχθη τόσας ἐπισκέψεις καὶ τάλιντρα ὁ καλὸς ἄββας, ὅσα καὶ βιβλία εἶχε δωρήσει εἰς τὸ ἅγιον τῆς ἐνορίας του ποίμνιον. Τὸν ἄββαν αὐτὸν ἠθέλησε νὰ μιμηθῆ καὶ ὁ κύριος Ροῦδης, ἀλλ' ἔκαμε πολὺ φρόνιμα ὅτι δὲν ἔγραψε τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἐπειδὴ ἀμφιβάλλω ἂν ἤθελε δεχθῆ μίαν μόνην ἀπιστοῦσης νεάνιδος τὸ τάλιντρον καὶ τὴν ἐπίσκεψιν.

— Εἶναι ποιήσεις λοιπὸν, ἠρώτησεν ἄλλη τις κυρία τὸν Λουκιανόν.

— Ἐξ ἐναντίας, κυρία μου εἶπεν οὗτος, κύψας πρὸς αὐτήν, ἐξ ἐναντίας, εἶναι ἡ πραγματικότης ὑπὸ τὸν ποιητικὸν τῆς Ἀφροδίτης κροστὸν.

— Καὶ μοὶ τὸ συνιστᾶτε ὡς ὠρσίον; ὑπέλαβεν αὐτή.

Ὁ φίλος μου δὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἔκλινε τὴν κερκλήν χειρετήσας τὴν κυρίαν Χ . . . πλησιάζουσαν.

Ἐγερθέντες ἐκεῖθεν ἠθελήσαμεν νὰ ἀποσυρθῶμεν μικρὸν εἰς τι παρκαίμενον δωμάτιον ὅτε ἠκούσαμεν ἐν αὐτῷ ὁμιλίαν.

— Καὶ λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ σᾶς δεῖξω τὰ αἰσθήματά μου; ἔλεγε χαριτολόγος νεανίας.

— Σταθῆτε ν' ἀνάψω τὸ φῶς, κύριε Δ . . . διὰ νὰ τὰ δῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου σας, ἀτήνησε φιλόγελως φωνή, ἣν διακρίνομεν ὡς τὴν τῆς ὑπηρετρίας.

Ἀπεσῆθημεν ἐκεῖθεν γελῶντες πρὸς ἄλλον κύκλον, ὅπου πολιτικῆ τῆς ἡμέρας ἐξοχότητες καὶ κυρίαὶ ἀπεκδυθεῖσαι εἰς τὰς ψυχρὰς πολιτικὰς διαμάχας συνωμίλου, ἀφοῦ αἱ ῥητίδες—ὄχι τῆς ἡλικίας ἀλλὰ τῶν φροντίδων—ἀπεμάκρυναν αὐτὰς τῆς θερμῆς τῶν ἐρώτων πάλης.

— Λοιπὸν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ὠρσία, δεσποινίς Ρεγκίνα Φίλωνος ἀπέρχεται ὡς κυρία τῆς τιμῆς παρὰ τῇ βασιλίᾳ Ἀμαλίας;

— Μάλιστα.

— Τί καλὰ θὰ ἔκαμον, ὅπως λέγουσιν καὶ αἱ ἐφημερίδες, αἱ αὐτῶν ἐκ-Μεγαλειότητες νὰ προσκαλέσωσι καὶ ὑπουργοὺς ἐντεῦθεν ἵνα ἀπκλαχθῶμεν μερικῶν ὑποψηφίων.

— Δὲν πιστεύω νὰ τρέχωμεν φόβον, εἶπεν ὁ φίλος μου, διότι ἀμφιβάλλω ἂν ὄσους ἤθελε προσκαλέσει ὁ βασιλεὺς Ὄθων ὡς ὑπουργοὺς καὶ ἐδῶ μένοντες; δεχθῶσι ποτὲ νὰ γίνωσιν ὑπουργοί.

— Ὅπως δὴ ποτε καλὰ θὰ ἔκαμναν νὰ λησμονήσωσι τὴν Ἑλλάδα, ὑπέλαβεν ὁ προλαλήσας.

— Βέβαια φαίνεται ἕμως ὅτι περιμένουσι νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα πρώτη ἡ Ἑλλάς.

Ἀπεμακρύνθημεν τοῦ πολιτικοῦ κύκλου διότι δὲν ἀνκμιγνυόμεθα εἰς τὴν πολιτικὴν.

Ἐνῶ διηρχόμεθα παρὰ τῆ δεσποινίδι Εἰς πρὸς ἡν, ποιητικὴν οὔσαν, ποιητικῶς ὠμίλει ὁ εὐτράπελος φίλος μου.

— Τί σκέπτεσθε, τὴν ἡρώτησε, διατί οὕτω μελαγχολικὴ;

— Τίποτε, κύριε Λουκιανέ, δηλαδὴ κατὶ συλλογίζομαι.

— Ἀλλά,

Tu soupires, ma tendre amie ?

— Non. — Qu' as-tu donc? dis-le moi, jet'en prie!

— Rien. — Or, qui connaît bien le cœur de la

[beauté,

Ei sa discrétion et sa timidité,

Sait que, sur ces lèvres de roses,

Rien veut dire beaucoup de choses.

Παρατηρεῖτε ὅτι ὁ φίλος μου ἦτο καὶ μάλα ποιητικὸς τὴν ἐσπέραν ταύτην, καὶ λίαν ἐπιτυχῶς πρὸς πάντας διαλεγόμενος οὐδένα δυσπρέσει· διότι ἡ δεσποινὶς εἰς τὸν Demoustier αὐτοῦ ἀπεκρίθη μειδιῶσα·

— Τίποτε, κύριε, λέγει ἐνίοτε,

O nécessité dure ! O pesant esclavage !

O sort ! je dois donc voir, et dans mon plus bel

[âge,

Flotter mes jours, tissus de desirs et de pleurs

Dans ce flux et reflux d' espoir et de douleurs !

Καὶ ἐγερθεῖσα ἀπεμακρύνθη τοῦ Chenier τεμάχια ψιθυρίζουσα.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς αἰθούσης ἐσήμανε μεσονύκτιον, καὶ ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἀναχωρήσωμεν, ὃ δὲ Μέντωρ μου μοὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ δύο ἐκεῖ που πλησίον χαμηλῆ τῆ φωνῆ διαλεγόμενων κυριῶν.

— Καὶ λέγεται ὅτι θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς κυρίας Λιζιέ;

— Τὸ ἤκουσα βεβαιούμενον.

— Ἀλλὰ μέγα σκάνδαλον θὰ προκύψῃ ἐκ τούτου.

— ὦ! ὦ! με εἶπεν ὁ φίλος μου, ἔγραφε λοιπὸν ἀπομνημονεύματα ἡ κυρία Λιζιέ; Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ πλουτίσῃ χωρὶς νὰ τὰ τυπώσῃ· διότι ἀπ' αἰώνων λέγεται εὐτυχὲς τὸ ἔθνος τὸ μὴ ἔχον ἱστορίαν, εὐτυχὲς

ὁ ἄνθρωπος ὃ μὴ ἔχων ἱστορίαν· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι πολὺ μακαριστότερος εἶναι ὁ σύζυγος τοῦ ὁποῦ ἢ γυνὴ δὲν κατέχει σελίδα εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς κυρίας Λιζιέ. Τί λέγεις τὰ ἀγοράζομεν;

Ταῦτα ὡς ἐπώδην μοὶ ἔλεγεν ἐνῶ καταβαίνομεν χασμώμενοι—ὅπως καὶ σὺ τώρα ἀναγνώστα—καὶ ἐγὼ ἰδιαιτέρως, ὅστις ἔλαβα τὸν κόπον νὰ τὰ ἐξιστορήσω.

— « Ἀλλὰ σὺ, ἴσως μ' ἐρωτήσῃς πονηρά τις ἀνεγνώστρια, τί μέρος ἐπαιξες τὸ ἐσπέρας τούτου; διότι οὐδὲ καὶ ἀπαξ σὲ ἤκουσα νὰ λαλήσῃς.»

Πρὸς αὐτὴν—ἀλλὰ μόνον πρὸς αὐτὴν—θέλω διηγηθῆ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ὁ Βολταῖρος ἀνεγίνωσκε ποτε εἰς τὸν Ἀλαμπέρτ τὴν τραγωδίαν τοῦ τὴν ἐπιγραφομένην Κατιλίνας, ὅπου παρίσταται ὁ Καῖσαρ διηγούμενος τὰς λεπτομερείας τῆς μάχης ἣν αὐτὸς ἐνίκησε καὶ πλέκων τὸν πανηγυρικὸν ὄλων τῶν Ῥωμαίων προσθέτων μόνον,

Συγχωρήσατε ὁ Καῖσαρ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ περὶ ἑαυτοῦ.

— « Ὁ στίχος αὐτὸς εἶναι περιττὸς τῷ εἶπεν ὁ Ἀλαμπέρτ.

— « Ναι ἀπεκρίθη ὁ Βολταῖρος ἐὰν ὅλοι οἱ ἀκροαταὶ σὰς ὁμοιάζωσιν, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι, καὶ πρέπει νὰ τοὺς καταδείξω τὴν μετριοφροσύνην τοῦ Καίσαρος . . .

Τὸ αὐτὸ σὰς λέγω καὶ ἐγὼ, περίεργος ἀναγνώστριά μου, ὑποσχόμενος ὑμῖν ἐντούτοις νὰ διατηρήσω μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸν καλὸν αὐτὸν Λουκιανόν.

Καλὴν ἐντάμωσιν προσεχῶς.

A. ΒΑΜΠΙΑΣ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλου διῶ αἰνίγματος. — Πάρις — Ρίς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὰς δυνάμεις των στεροῦνται ὅσοι φθάσουν

[εἰς ἐμέ·

Τ' ἄκρη μου ἀν λείψουν, θεῖαι μ' ἀπεθίδοντο

[τιμαί.

Η. Ι. Φ.